

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roberto Bellarmini Politani, Societatis Iesu, S. R. E.
Cardinalis, Institutiones linguæ Hebraicæ**

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

[Genf], 1619

Partis tertiæ, quæ est de Verbo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69647](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69647)

PARS TER-
TIA, QUÆ EST
DE VERBO.

CAPVT I.

De Verbo in genere.

Verbo in vniuersum acci-^{Verbo quæ}
 dunt sex: modus, tempus,^{accidunt.}
 persona, genus, numerus,
 coniugatio.

De modis, & temporibus verborum.

2 Modos Hebræi habent tres, im-^{Modi ver-}
 peratiuum, infinitiuum, & indicati-^{borum tres.}
 uum: per quos Hebræi eadem effe-
 runt, quæ Latini per quinque: tem-^{Tempora}
 pora tria, præteritum, præsens, & fu-^{tria.}
 turum. Quæ omnia hunc habent
 ordinem.

Primo loco statuunt *נָחַד* *ngavar*,
 id est præteritum, tum quòd ordine
 nature præcedat reliqua tempora,
 tum

Præteritum
variis modis
explicatur.

tum quòd eo contineatur thema, siue radix ipsa, vnde reliqua ferè tempora formantur. Porro hoc vnum præteritum pro loci exigentia explicandum est ita, vt modò perfectum, modò imperfectum, modò plusquàm perfectum tempus designet: & idem non modò ad indicatiuum, sed additis præsertim certis particulis, ad optatiuum, & ad coniunctiuum referatur: coniunctiuum tamen per gerundia sæpius efferunt.

Benoni.

Secundo loco בִּינוּי *Benoni*, id est intermedium, quod nos vocamus participium actiuum, siue præsens, præsentis temporis, vt לֹמֵד *lomed*, discens. Quinetiam hoc Hebræi verbū ipsum præsentis temporis, quo carent, & interdum etiam imperfecti, circumloquuntur, tum verò solent cum pronomine iungere, vt אֲנִי פֹקֵד *ani poked*, ego visito. Sæpe etiam vsurpatur substantiuè pro nomine verbali,

bali, sine vlla temporis notatione, vt
 שומר *sciomer, custos*, שופט *sciopher, iudex*.
 Semper tamen participium, vt in a-
 liis linguis, ita in hac more nominū
 flectitur, caretq; idcirco personis.
 Vocatur autem Intermedium, quia
 utimur eo ad significandum præsens
 tempus, quod est medium inter præ-
 teritum, & futurum. Et tunc solent
 præponere pronomen, vt אני מוקד *a-*
ni poked, ego visito.

Tertio loco ponunt participium
 passiuum, quod ipsi vocant פגול *pa-*
ngul, quæ vox desumpta est ab anti-
 quo paradiimate, vt si nos partici-
 pium passiuum vocaremus, Amatus.
 Indicat autem rem quæ fiat, vt נאנף
napul, vapulans. Latini, quia partici-
 pio passiuo præsentis temporis ca-
 rent, sæpè vna voce hoc reddere ne-
 queunt: interdum tamē videtur pa-
 ul habere vim participij præteriti, vt
 שומר *sciatur, custoditus, seu qui*
custo-

Intermediū

Participiū
passiuum.

custo-

custoditur.

Infinitivus
cur vocetur
fons.

Gerūdium.

Imperati-
uus.

Futurum.

Quarto loco ponūt Infinitivum, quem מקור *makor* appellant, id est fontē, quòd videlicet modus significandi ab eo fluat, & in diuersa discriminetur tempora. Ex infinitiuo, qui nullius est certi generis, numeri, vel personæ Gerundiū formant, auxilio harum quatuor literarū כלם *biclam*, vt infrà demonstrabimus.

Quinto loco ponunt Imperatiuum, quem dicunt מצוה *tsivvui*, qui solum secundam personam vtriusque generis, in vtroque numero comprehendit.

Postremò addunt Futurum, quod nominant נגהתיד *nghathid*, id est paratum, quod significat rem futuram iam esse paratam, vt fiat.

Porro hoc etiam tempus modò per indicatiuum, modò per optatiuum, modò per subiunctiuum, pro loci exigentia, vertendum erit. Est autem

autem hujus temporis vsus & varius
 & frequentissimus: sæpè enim sumi-
 tur pro præterito perfecto, ac potif-
 simum apud Prophetas: interdum
 pro imperfecto, vt Num. 10, וַיִּחַן
 וַיִּחַן יְהוָה nghan pi Iehova jachanu, juxta
 præceptum Domini castrametabatur, in-
 terdum etiam pro præfenti, vel pro
 potèntiali, quod Græci, & Latini ap-
 pellant: quâdo videlicet continua-
 tio quædam actionis indicatur, vt
 Eccl. 1. Quid habet homo amplius in om-
 ni labore suo, וַיִּעֲמֹל sciej anghamol, quò
 laborat sub Sole, vel δυνήλουσ, laborare
 solet. Denique etiam non rarò vsur-
 patur pro imperatiuo, præsertim in
 tertia persona vtriusque numeri, &
 prima pluralis, quibus personis im-
 peratiuus caret apud Hebræos, vt
 Gen. 1. יהי אור jehi or, fiat lux.

De personis.

3 Personæ sunt tres, prima, secun-
 da, tertia. Incipiunt autè Hebræi, à

G tertia

Cur à tertiã
incipiãt He-
brai.

tertia, & ab ea per secundam veniunt
ad primã: propterea quòd semper
verbũ in tertia persona simplicius
est, & inde per additionem quarũ-
dam literarum, quæ ferè ex vltimis
pronominum syllabis desumun-
tur, formantur ceteræ voces.

Porro prima persona vtriusque
numeri semper est communis ge-
neris, vt etiam præteriti tertia plura-
lis. Reliquis personis propria gene-
ra attribuuntur.

De Genere.

Genus in ver-
bis triplex.

4 Genus triplex est in verbis, vt in
nominibus, masculinũ, fœmininũ,
cõmune: & sæpissimè ex verbo co-
gnoscitur cuius generis sit nomen
quod cum eo coniungitur. Ac pro-
pterea hoc genus à nonnullis dici-
tur nominale, vt ab eo differat,
quod est magis verborũ propriũ, &
verbale appellari solet: quod ferè est
quadruplex, Actiuum, Passiuum,
Neut

Neutrum, Commune.

De Numero.

5 Numeri in verbis non sunt nisi ^{Numeriduo} duo, singularis, & pluralis: duali numero verba carent, cujus loco Pluralis vsurpatur.

De Conjugatione.

6 Conjugatio propriè nō est nisi ^{Conjugatio una propriè.} vna: omnia enim verba eodē modo inflectuntur: quia tamen hæc vna conjugatio (quod ad significationem spectat & primas voces) octo modis variatur, eosq; modos conjugationes alij vocāt, loquemur & nos cum multis: & octo esse cō- ^{Conjugationes octo.} jugationes admitteremus, nimirū Kal, Niphal, Piel, Pual, Poel, Hiphil, Hophal, Hitpael: quæ omnes ita appellantur ab antiquo paradigmate *הַפְּאֵל פָּעַל*, *fecit*, ut si Latini primam conjugationem appellarent Amo, secundam Amor, &c.

Cæterum ex hoc Paradigmate id

G 2 fol

solum usus loquēdi retinuit, ut prima litera cujuscunque radicis dicatur *Pe*, secunda *Ng*hain, tertia *Lamed*, eodem scilicet ordine, quo hæ tres literę in hoc verbo collocatę sunt. Quare diligenter erunt notandę, quod ubique hujusmodi appellationes magno sint vsui.

CAP. II.

De verbo perfecto.

Diximus de verbo in genere, nunc de utraque verborum forma dicendum est.

Sunt enim verborum Hebraicorū *Perfecta* alia perfecta, alia imperfecta. Perfecta dicuntur, quę solū tres literas habēt in themate, quę radicales dicuntur, & ex iis nulla excidit inter conjugandum. Imperfecta dicuntur, quę vel constant pluribus quàm tribus literis radicalibus, aut ex tribus inter conjugandum aliquam amittunt.

2 Et

2 Et quamquam sunt omnes cō-
jugationes, tum perfectis, tum im-
perfectis communes: earum tamen
naturam, discrimina, vsum, regulas,
in perfectis potissimùm declarabi-
mus: non modò quia de iis priùs a-
gēdam videtur, vt ordo ipse postu-
lat: verum etiam quia illis cognitis,
imperfecta faciliùs cognoscentur.

3 Prima igitur cōjugatio *לִּינְהָל* pa-
nghal, vel vsitatiùs *לִּפְקַל*, id est le-
uis, seu expedita vocatur, quòd nul-
lam, initio præteriti, literam, præter
tres radicales adsciscat: neq. daghes
forti oneretur in secunda radicali.

4 Continet autem verba partim
absoluta, vt *עָמַד* nghamad, stetit, par-
tì trāscitiua, vt *שָׁמַר* sciamar, custodiuit.

*Paradigma verbi perfecti in prima
conjugatione Kal.*

לָמַדְתָּ Didicisti m. g. *לָמַדְתָּ* Indicatiuus.
Didicisti g. Præteritum.

לָמַדְתִּי Didicisti m. g. *עָמַדְתִּי*
G 3 Didi

<i>Discite f.g.</i>	<i>Qui docentur.</i>	<i>Didicerunt c.g.</i>
לְמוֹדְנָהוּ	לְמוֹדִים	לְמָדוּ
<i>Futura.</i>	<i>Qua docetur.</i>	<i>Didicistis m.g.</i>
עֲתִיד	לְמוֹדָה	לְמָדַתֶּם
<i>Discam c.g.</i>	<i>Qua docentur.</i>	<i>Didicimus c.g.</i>
אֶלְמוֹד	לְמוֹדוֹת:	לְמָדְנוּ
<i>Discet m.g.</i>	<i>Infinitiuus.</i>	<i>Didicit f.g.</i>
יֶלְמוֹד	מְקוֹר	לְמָדָה
<i>Disces m.g.</i>	<i>Discere</i>	<i>Didicisti f.g.</i>
תֶּלְמוֹד	לְמוֹד <i>vel</i> לְמוֹד	לְמָדַתְּ
<i>Discemus c.g.</i>	<i>in discendo</i>	<i>Didicistis f.g.</i>
נֶלְמוֹד	בְּלְמוֹד	לְמָדַתְּוּ:
<i>Discent m.g.</i>	<i>quum discerem, &c. Particip. actiu.</i>	
יֶלְמָדוּ	בְּלְמוֹד	בִּינוּנֵי
<i>Discetis m.g.</i>	<i>ad discendum</i>	<i>Discens m.g.</i>
תֶּלְמָדוּ	לְלְמוֹד	לוֹמֵד
<i>Discet f.g.</i>	<i>à discendo</i>	<i>Discentes m.g.</i>
תֶּלְמוֹד	מִלְמוֹד:	לוֹמְדִים
<i>Disces f.g.</i>	<i>Imperatiuus.</i>	<i>Discens f.g.</i>
תֶּלְמָדוּ	צוּוּ	לוֹמְדָה <i>vel</i> לוֹמְדַת
<i>Discet, & discetis f.g.</i>	<i>Disce m.g.</i>	<i>Discentes f.g.</i>
	לְמוֹד	לוֹמְדוֹת:
	<i>Discite m.g.</i>	<i>Particip. Passiu.</i>
תֶּלְמוֹדְנָה		פְּעוּל
	לְמָדוּ	
	<i>Disce f.g.</i>	<i>Qui docetur.</i>
	לְמָדוּ	לְמוֹד
		מוֹמְדֵם

Admonitio.

Tum in hoc Paradigmate, tum in consequentibus non modo litera, quæ radicalibus aut præponuntur, aut adduntur, siue inseruntur, sed etiam puncta singula diligenter obseruanda. Paradigmata enim instar regularum esse debent. Quare nos eam tantum persequemur, quæ ex paradigmatis cognosci nequeunt, aut à communi norma recedunt.

REGVLAE.

De Præterito.

I Tertia persona, quæ est ipsa radix, Tres terminationes tertie personæ, Præteriti, vel thema, tres habet pûctorum formas. Prima est cum-, vt לָמַד lamad. Quæ forma verborum est communis. Secunda cum. & , vt יָפַי zaken, senuit. Ceterum eodem prorsus modo declinatur, quo prima. יָפַי zakanta, senuisti, יָפַי zakanti, senui, excepto Benoni, de quo paulo infra. Tertia cū. & i, vt יָכַח jachol, potuit: quæ tamen est rarissima, & retinet suum cholem in Præterito, præter-

G 4 quam

quam in tertia persona fœminini singula-
ris, יכלה, jacela, potuit, & tertia plura-
lis, יכלו, jacelu, potuerunt.

Exceptiones.

1 Tertia persona singularis fœminini
sub vltima radicali ם vel ן, habet parach
pro sceua, לקחת lakachat, accepisti,
שמעתי sciamanghat.

2 Secunda radicalis interdum habet
segol in secūda persona plurali שאלתם scie-
eltem, postulastis, à quo etiam שאלתי
sciaalti, sicut à ילד jalad, genuit, ילדתי
jalidti, & ירשתם jerisctem, hæredita-
tem adiistis, à ירש jarasc.

De Benoni.

1 Benoni sæpè habet cholem sine vau
נחמד nghomed, stans, למד lomed, di-
scens. Interdum etiam secundum punctū
est חירי גדול, חירי גדול, sustentās.

2 In verbis secunda forma, vbi secun-
dum Præteriti punctum est tsere, Benoni
à Præterito non differt, vt זקן zaken, se-
nuit, & senescens, seu senex: nam sæ-
pè

DE VERO PERFECTO. 105
pè benoni tanquam nomen toar videtur
vsurpari.

3 Prior vox fœminina status est abso-
luti, posterior regiminis, & affixorū. Quòd
si vltima radice sit gutturalis, pro duplici
segol ponitur duplex patach, תַּמְּוֹ שׁ scio-
manghath: quod pro sequentibus etiam
conjugationibus obseruandum.

De Paul.

Hoc participiū differt à participio con-
jugationis secunda, quòd hoc significet rem
fieri, dum adhuc fit, quæ adhuc perma-
neat. Interdum pro sciurec inuenitur kib-
buts, vt לַבַּשׁ lavusc, indutus. Intransiti-
ua hoc tempore caret, vt נָפַל naphal, ce-
cidit, עָמַד nghamad, stetit. Quaedam
nomina huic participio similia videntur.
שׂוֹכֵן sciacun, habitator, נְחִישׁ ngha-
tsun, fortis.

Appendix.

1 Quaedam sunt participia vtriq; com-
munia, id est patach necessitatis, פֹּתַח po-
theach, aperiens, פֹּתַח pathuach, qui

G S an

aperitur, שׁוֹמֵעַ sciomeangh, audiens,
שׁוֹמֵעַ sciamuangh, qui auditur. *Quin*
etiam in Benoni retrocedit interdum pa-
tach ad secundam, loco isere, נֹטַע no-
tangh, plantans, pro נֹטַע noteangh,
qua apud Græcos & Latinos diceretur
syncope.

2 *In participiis est regimen ut in sub-*
stantiuis. Ergo propterea etiam puncta
mutant, פְּעִלֵי אֵינן ponghale aven, fa-
cientes iniquitatem.

Nonnulla utrumque participium de-
siderant, קָרַב karav, appropinquavit,
רָחַק rachak, elongavit, & alia multa.
Ergo in his nomen Toar loco utriusque
participij adhibetur, קָרוֹב karov, pro-
pinquus, רָחוֹק rachok, longinquus.

De infinitiuo.

Infinitiui formæ tres inueniuntur, לְמֹד lamod,
לִמְדֹד lemod, לְמַד lemad. Pri-
mæ (לְמֹד lamod) ferè vsus est, ut junga-
tur alijs modis augendi causa, ut dicitur
par. 4. cap. 3. de Syntaxi. Cholem in vlti-

ma

ma hîc frequentius habent activa, quàm patach, etiam illa quorum tertia est gutturalis: פתח pethoach, aperire, שמע sciemoangh, audire. Neutra fere amāt patach, שכב sciechav, dormire.

De Gerundius.

1 Gerūdia formātur è secunda, & tertia forma Infinitivi, præpositis literis quæ ^{Literæ quæ formant gerundia.} tuor huius vocis בכלם, quæ recepto more litera bichlam, vel Gerundy appellātur. Porrò ex his prima tres בכל bichla, hoc habent commune cum tribus literis futuri יתן jiten, quòd recipiunt chiric paruum pro sceua, sequente sceua, ne duo sceuaim initio concurrant: ם verò habet chiric sequente daghes, quia non est simplex litera, sed integra præpositio םן min, quæ abjecta secunda litera, solet ejus loco insigere daghes.

2 Si prima radicis est gutturalis, quæ requirit sceua cōpositum: aut: tunc litera בכל bichla, & litera יתן jiten, sub se habebunt punctum affine sequenti, hoc est
- vel

-vel, *וּ* *בְּעֹזֵר* banghavor, in transfundo, *בְּעֹזֵר* beezor, in auxiliando, *תַּגְּחֹרֶת* tanghavor, transibis. Idem ferè servatur in Imperativo, & Futuro.

3 Quòd si, ut sæpè fit, gutturales simplici sceua contenta sint, tamen litera serviles, formativa gerundij, & futuri, suum vel retinebunt, ut *יָחַץ* jachphots, vollet, *לְעֹזֵר* langhzor, ad auxiliadū. Porro hæc tertia, & secunda regula Gerundiorum etiã Præterito Niphal cõmunis est.

Appendix.

1 Quod autem ad vsum, significationemq. literarum *בְּכֹלֵם* bichlam attinet in gerundijs: duæ priores *בְּכֹל* bich, tempus aliquando præsens, & frequentius imperfectum perfectumq. respiciunt: duæ posteriores *לָם* lam, ad futurum ferè referuntur. *בְּ* significat In, Inter, Quum, Quando, Posteaquam. Idem ferè *בְּ*. *לָ* autem significat ad, ut. *עֵ* è, ex, de, à, ne.

2 Ex his gerundijs efficitur v̄sitatissima circumlocutio conjunctivi, ut ex his exem-

plis

plis patebit: בלמוד נער bilmod nanghar, in discendo puer, id est quum discit puer, quum disceret, postquam didicit, quum didicerit, vel didicisset, &c. Idem fere significat בלמוד נער chilmod nanghar. Ita etiam ללמוד נער lilmod nanghar, ad discendum puer, id est ut discat: מלמוד נער millemod nanghar, à discendo puer, id est ne discat, &c.

3 Infinitivus, & Cerundia cum ה paragogico habent plerumque: sub prima radicali, ut למשחה lemosccha, ad vngendum. Interdum idem est punctum sub secunda, לרחקה lerachoka, ad elongandum: vel sub prima חמצה chumtsa, fermentare. לחמלה lechumla, ad parcendum. Quae sequuntur tertiã formam (למד lemad) habent chiric sub prima radicali, ut לרבעה lerivngha, ad accumbendum: vel propter gutturalem לאשמה leascma, ad delinquendum. Quod si secunda thematis sit gutturalis, sub ea erit: , sub prima לתאבה lethaah

110 PARS III. CAP. II.
thaava, ad expetendum.

De Imperatiuo.

1 Ferè imperatiuus sequitur terminá-
tionem Infinitiu: interdum tamen in pa-
tach desinit, quum scilicet verbum est neu-
trum, aut quum secunda thematis est gut-
turalis, aut tercia est, ה, vel ע, ut שכב scie-
cav, jace, גאל gheal, redime, פתח pe-
tach, aperi.

2 Pluralis fœminina abicit interdum
vltimum ה cum precedente camet, inter-
dum retinet cametis abjecto ה, ut שמעו
sciemanghan, audite, pro שמענה scie-
manghena, קראו Kerena, vocate, pro
קראנה Kerena.

Appendix.

1 Propter ה paragogicum prima radi-
cis habet plerumque cametis caio, ut זכרה
zocra, memento. Interdum tamē ha-
bet cametis longum שמרה sciamera, cu-
stodi, vel cholem, זעמה zonghema,
detestare: atq; adeò chiric, & segol, מכרה
michra, vende, ערחה aghercha, or-
dina.

dina.

2 Pluralis masculina habet interdum sub prima radice camers caton, *וְחָרְבוּ* chorbu, desolamini, *וּמִשְׁכּוּ* mosccu, trahite.

3 Cum accentibus distinguentibus (de quibus par. 1. c. 6.) pluralis masculina, à forma *שָׁמַר* sciemor, facit *שְׁמֹרוּ* sciemoru, custodite, *גְּזֹרוּ* ghezoru, diuidite: à forma *שָׁלַח* scielach, *שְׁלַחוּ* scielachu: *שְׁמַעוּ* sciemanghu, audite.

De Futuro.

1 Formatur ab imperatiuo additis quatuor literis, videlicet *אֵתָן* etan, quarum est signum primæ personæ cōmunis generis, numeri singularis, *וְלִמְדוּ* elmod, discam. י est signum tertiæ personæ, generis masculini viriusque numeri, *וְלִמְדוּ* ilmod, discet, *וְלִמְדוּ* ilmedu, discēt. ה est signum secundæ personæ, generis masculini, viriusque numeri, *וְלִמְדוּ* tilmod, disces, *וְלִמְדוּ* tilmedu, discetis, & omnium personarum generis fœminini.

וְ

וְלִמּוֹד tilmōd, discet, תִּלְמְדוּ tilmēdi, disces, תִּלְמְדוּנָה tilmōdna, discetis, & discēt. 2 est signum primæ personæ communis generis, numeri pluralis, וְלִמּוֹד nilmōd, discemus.

2 Ultimum pūctum non solum est cholem, וְלִמּוֹד ilmōd: sed etiam patach, in ijs præsertim, quæ vel neutra sunt, וְיִשְׁכַּב isccav, dormiet: vel secundam, tertiamve gutturalem habent, וְיִגְהַל igheal, redimet, וְיִפְתַּח iphtach, aperiet. Sūt quæ utroque modo efferuntur, וְיִשְׁבוּת iscboth, vel וְיִשְׁבַּת iscbath, desinet.

Appendix.

1 Plurale fœmininum interdum abijcit ultimum, וְתִלְבַּשׁוּ tilbascna, induetis f.

2 In voce יַעֲמֹדנָה ianghamōdna, stabunt, ponitur jod loco ת, וְיִשְׁפֹּטוּ iscphutu, judicabūt, וְיַעֲבֹדוּ tanghavuri, transibis, sciurec pro cholem.

3 Cholem primæ personæ futuri propter הַ paragogicum transit in scenam, וְאִשְׁמְרָה efcm

escmera, custodiam: *variùs in camets*
caton, vt אשקטה esckota, quiescam.

Quòd si persona fiat *Milel*, manet *cholem*
 אשמרה escmora, custodiam.

4 Observandum est tertiam personam
 fœminini generis, numeri singularis, & se-
 cundam masculinam ejusdem numeri, sē-
 per esse, tum in perfectis, tum in imperfe-
 ctis verbis, eandem, vt nihil vnquam neq;
 punctis inter se, neque literis differant.

Conjugatio secunda Niphal.

נפעל niphngal. Litera Nun præpo-
 sita initio, est character hujus conju-
 gationis. In qua verbum passiuam
 habet significationem, si in prima
 habuerit actiuam, vt מסר מסר masar, tra-
 didit, נמסר nimsar, traditus est. Alioquin
 hic habebit actiuam, more deponē-
 tium apud Latinos, vt נשבע נשבע nischangh,
 iuravit, נלחם nilcham, pugnavit. Est e-
 nim generalis regula, vt ea verba,
 quæ in Kal non sunt vsitata, cuiuscū-
 que conjugationis sint, explicen-

H cur

tur juxta significationem verborum in Kal. Interdum etiã Niphal habet reciprocam significationem, vt Hitpacl נשמר *niscmar, custodiuit se.*

Indicativus.

Præteritum.

	הלמדו	נלמדה	נלמד
	הלמדנה:	נלמדת	נלמדת
Futurum.		נלמדתי:	נלמדתי
	אלמד	Infinitiuus.	נלמדו
	ילמד	הלמד	נלמדתי
	תלמד	בהלמד	נלמדנו
	נלמד	כהלמד	נלמדה
	ילמדו	להלמד	נלמדת
	תלמדו	מהלמד:	נלמדתי

Imperatiu. Benoni.

תלמדו	הלמד	נלמד
תלמדנה:	הלמדו	נלמדו

Regula conjugationis Niphal.

De Præterito.

1 Litera Nun characteristica habet chiric, sequente sceua muto.

2 Quod

2 Quòd si prima radicalis fuerit gutturalis, Nun habebit segol, vel patach pro chiric, eodem modo, quò dictum est suprà in secunda, & tertia regula Gerundiorum, vt נִעְרַךְ *na-gharac*, ordinatus est, נִעְכַּךְ *nenghar*, turbatus est.

Appendix.

1 Reperitur tamen etiam prima radicalis cum segol, נִהַפְכוּ *nehaphcu*, versi sunt, נִחַרְבוּ *necherbu*, occisi sunt.

2 Tertia masculina interdum desinit in cholem, נַחְתוּם *nachtom*, signatum est, נִנְחַתוֹר *nanghtor*, exorabilis fuit.

De Benoni.

1 Benoni habet vltimum punctum camers, vt differat à præterito, quòd habet patach.

2 Paul participio passiuo carent quatuor conjugationes, Niphal, Pual, Hophal. & Hitpacl.

Appendix.

Fæminina vox posterior ob gutturalem

H 2 vere

tertiam recipit duplex *parach*, נִשְׁלַחַח *ni-*
slachath, missa est, ut supra dictum est.

De Infinitivo, Imperativo,
 & Futuro.

1. Hæc tria carent litera figurativa
 ך, & ideo loco ejus infigitur daghes
 in prima thematis: atque ut id senti-
 ri possit, additur ad Infinitivum, &
 Imperativum litera ה, quod non fuit
 necesse in futuro, quum idem præ-
 stare possent literæ איתן *et an*.

2. Si prima thematis sit gutturalis,
 aut ך, quæ nõ recipiunt daghes, mu-
 tatur punctum breve literæ præce-
 dētis in longum, id est chiric vel se-
 gol in tsere, ut pro העָבֵר *hinghaver*, di-
 cimus העֶבֶר *henghaver*, & pro אֶעֱבֵר
enghaver אֶעֱרֶר *enghaver*.

3. In Infinitivo cum literis בְּכֶלֶם *bi-*
chlām inter dū omittitur illud ה addi-
 titium, licet non semper, ut בעֲטָף *be-*
nghateph, quum deficeret, Thren. 2. legi-
 mus pro בהעֲטָף *behenghateph*. Reperi-
 tur

tur etiam, licet rarissime, & pro ה, nec non ipsum ה servatum in Infinitivo, & Imperativo. Item chiric sub ח in Futuro, loco segol.

4 In Infinitivo, Imperativo, & Futuro, vltimum punctum fere est tse-re, sed illud mutatur interdum in segol, quando videlicet accentus retrahitur ad penultimam, vt חִשְׁבָהּ *hifsciamer*, *custodiri* vel *custodire*: interdum in patach, quando scilicet vltima litera est ח, vel ו, quod fit gratia breuitatis, vt חִשְׁבָהּ *hifsciameangh*, *audiri*, vel *audire*, pro חִשְׁבָהּ *hifsciameangh*.

5 Infinitivus, & Imperativus interdum perfectus vsurpatur, hoc est cū litera ה figuratiua, נִשְׁלַח *nischloach*, *mittere*, & מִלְחָמָה *nilchom*, *pugna*, & *pugnare*.

Conjugatio tertia Piel.

פִּינְחֵל *pinghel*. Character huius conjugationis est daghes impressum secundæ literæ radicali, præcedente

chiric paruo למד *limmed*, *diligenter didicit*. Ac primùm quidem actiua hinc vehementiorem habet significationem, vt שבר *sciavar*, *fregit* in Kal, in Piel שבר *scibber*, *confregit*. מסר *masar*, *tradidit*, מסר *misser*, *diligenter tradidit*. Deinde quæ in Kal erant neutra, hinc sunt actiua, הלך *halac*, *ambulauit*, הלך *hillec*, *ambulare fecit*, *deduxit*: qua in re cum Hiphil conuenit. Tertio sunt hinc verba contrariæ significationis, vt שרש *sciorefc* in Poel *radices egit*, שרש *sciorefc*, *radicitus euellit*. Denique reperiuntur hinc verba, quæ in Kal non sunt vsitata, vt הלל *hillel*, *laudauit*, און *izzen*, *auscultauit*: vel quæ utrobique idem significant, vt גרש *garasc*, & גרש *gheresc*, *ejecit*.

Indicatiuus.

Præteritum.

למד	למדו <small>diligenter didicit.</small>	למד
למדת	למדתם	למדת
למדתו	למדנו	למדתו
		Ben

למדנהו למדות Benoni.

Futurum. Infinitivus. מלמד

אלמד מלמדים למד

ילמד מלמדה בלמד

תלמד מלמדת כלמד vel

נלמד מלמדות: ללמד

ילמדו Paul. מלמד

Imperativus. מלמד

תלמד מלמדים למד

תלמדו מלמדה למדו vel

תלמדנהו: מלמדת למדו

Regula conjugationis Piel.

1. Secundum punctum interdum est patach, שבש scibbar, contriuit, praefertim si vltima radicalis sit ח aut ע. שלח scillach, dimisit, בלע billangh, perdidit.

2. Tere ob maccaph mutatur in fegol, בקש-לי bikkeslets, quae fuit illusor. Idem accidit sine maccaph, דבר dibber, locutus est, כפר chibber, expiavit.

Haec duae regulae etiam in Futuro, Imperatiuo & Infinitiuo locum ha-

H 4 bent,

bent, יגלח *jegallach*, rader, יגלח *sciallach*,
 dimitt e, & dimittere.

De Participiis, & Infinitiuo.

Participia hujus cōjugationis, at-
 que adeò Hiphil & Hitpaël, initio
 asciscunt ם: & quod punctum habet
 hęc litera, idem quoque habent lite-
 ræ איתן *etan* in his tribus conjugatio-
 nibus.

2 Infinitiuui vltimum punctum est
 etiam cholem יסור *jassor*, corrigere.

Regula generalis hujus conjugationis.

Quando secunda radicalis est gut-
 turalis, aut ך, quæ daghes nō admit-
 tunt, ad illud supplendum puncta
 breuia sub prima radicali per omnes
 modos mutantur in longa, scilicet
 chiric in tsere, parach in camets, kib-
 buts in cholem, vt בֵּרַךְ *berech*, benedi-
 xit, מְבָרַךְ *mebarech*, benedicens, מְבוֹרַךְ
mëborach, benedictus, יְבָרַךְ *jebarech*, be-
 nedicet, בָּרַךְ *barech*, benedicere & bene-
 dic.

Adm

Adnotatio.

Sapè tamē non suppletur punctum daghes, ut נחם nicham, consolatus est, מרחפת mepached, expauescens, מרחפת merachepheth, cubans, ינהג jenaheg. ducet, מהר maher, festina, לבער lebaher, ad succendendum. Idq̄ præsertim quum secunda est ו, ח, aut ה, ut in his exemplis apparet.

Conjugatio quarta Pual.

פחל punghal. Characteris loco habet in prima radicali kibbutz sequēte daghes forti, למר lummad. Est autem passiuua superioris actiuæ: rariùs tamen vsurpatur, caretq̄ Imperatiuo & Gerundiis.

	למדות:	למדה	Præteritū.
Infinitiuus.		למדת	למד
	למוד:	למדתן	למדתי
Futurum. Benoni.			למדו
	אלמד	למד	למדתם
	ולמד	למדו	למדנו
	תלמד	למדה	נלמד
		H	ס

תלמדו	תלמדו	תלמדו
תלמדנה	תלמדו	תלמדו

Observationes.

1 Pro kibbutz interdum reperitur cametz sceua, vt שדרר *scioddad*, *vastatus est*, & sciurec abjecto dages, vt יולר *julad*, *natus est*. Quædam tamē exempla habent יולר *jullad*.

2 Quando secunda est gutturalis, aut resc, prima habet cholem, רעך *donghach*, *extinctus est*, טורף *toraph*, *raptus est*. Sic futurum יבורך *jeborac*, *benedicetur*. ה tamen ante se recipit kibbutz, רחץ *ruchatz*, *lotus est*.

Conjugatio quinta Poel.

פועל *ponghel*. Cujus figuratiua est vau quiescens in cholem post primam thematis, vt שומר *sciomer*. Dicitur בנין מרבע *binjan merubbangh*, conjugatio quadrata, propter quatuor literas quibus constat: etsi vau puncti potius quàm literæ munus obit. Significationem habet communē,
hoc

hoc est modò actiuam, modò passiuam, vt apud Latinos dimetior, amplector.

Præteritum.

לֹמַד	מְלוֹמְדוֹת	לֹמַד
לֹמְדִי	Paul.	לֹמְדֶת
לֹמְדָנָה:	מְלוֹמְד	לֹמְדֶתִי
Futurum.	מְלוֹמְדִים	לֹמְדוּ
אֲלוֹמֶה	מְלוֹמְדָה	לֹמְדֶתֶם
יִלְמַד	מְלוֹמְדוֹת:	לֹמְדֶנּוּ
תִּלְמַד	Infinitiuus.	לֹמְדָה
נִלְמַד	לֹמַד	לֹמְדֶת
יִלְמְדוּ	בִּלְמַד	לֹמְדֶתִי:
תִּלְמְדוּ	בִּלְמַדָּה	Benoni.
תִּלְמַד	לְמִלְמַד	מְלוֹמַד
תִּלְמְדוּ	מְלוֹמְדִים:	מְלוֹמְדִים
תִּלְמְדָנָה:	Imperatiu.	מְלוֹמְדָה
	לֹמַד	vel מְלוֹמְדֶת

Observationes.

1. Hæc conjugatio non differt, quod ad inflexionem, à Piel, nisi in prima radicali, quæ semper habet yau quiescens in cholem.

2. Interdum terminatur verba hujus conjugationis in patach, vel camets, quum potissimum sumuntur in passiva significatione.

Adnotatio.

Verba perfecta raro admodum in hac conjugatione usurpantur, sed per eam potius inflectuntur, quorum secunda van, vel jod quiescit, ut בִּין bin, intelligere, כּוּן cun, parare. Item nonnunquam defectiva nghajin, ut גּוֹלֵל golel, voluere. De quibus suo loco.

Conjugatio sexta Hiphil.

Pro caractere habet ה initio, & jod ante ultimam, ut הִלְמִיד hilmid. Significat proprie alicujus actionis esse auctorem, suaforem, impulsorem, ut שָׁכַב sciachav, jacuit, in Kal, in Hiphil הִשְׁכִּיחַ hiscechiv, fecit jacere, hoc est prostravit, aut aliquid hujusmodi: Ergo quæ in Kal sunt Neutra, hîc sunt Activa: & quæ ibi simplicem actionem significabant, hîc duplicem

indic

indicant: vt שמעו *sciamaugh*, *audiuit*,
 השמיעו *hiscmiangh*, *fecit audire, auditum*.
restituit. Quædam tamen hîc simpli-
 cem tantum actionem habent: ve-
 rum ea erunt in Kal ferè inusitata, vt
 השליך *hisclic*, *projecit*.

	הלמידו	מלמדות:	Præteritum.
	הלמידו	Paul.	הלמיד <small>fecit di- scere.</small>
	הלמדנה:	מלמד	הלמדת
Futurum.		מלמדים	הלמדתי
	אלמיד	מלמדה	הלמידו
	ילמיד	מלמדות:	הלמדתם
	תלמיד	Infinitiuus.	הלמדנו
	נלמיד	הלמיד	הלמידה
	ילמידו	vel הלמד	הלמדת
	תלמידו	בהלמיד	הלמדתי:
	תלמיד	בהלמיד	Benoni.
	תלמידו	להלמיד	מלמיד
	תלמדנה:	מהלמיד:	מלמידים
		Imperatiu.	מלמידה
	הלמד	vel	מלמדת

Observationes Conjugationis
 Hiphil.

De

De Præterito.

1 Si prima sit gutturalis, quæ plerumque habet sceua compositum, figuratiua ה habebit segol, vt העמיד *henghemid*, constituit: vel patach, si vau copulatiua præfigatur, והעבדת *vehanghav adta*, & seruire fecisti: interdum תירה, העבדת *henghavaria*, transire fecisti. Segol etiam, sed rarissime הכלמנו *hecklamnu*, erubescere fecimus.

De Participiis.

1 In utroque participio abjicitur litera ה, & punctum ejus trahitur ad literam מ euphoniæ gratia: dicitur enim מלמיד *malmid*, pro מהלמיד *mehalmid*. quod idem seruat in futuro sub literis איתן *etan*, vt אלמיד *almid*, pro אהלמיד *ahalmid*. Aliquando tamen præter regulam in futuro reperitur ה *he* simul cum מ literis איתן *etan*, vt יהושיע *jehosciangh*, saluabit, pro יושיע *josciangh*.

2 Benoni sub מ detinet patach etiam
tiam

tiam ante gutturales, vt *מַעֲמִיד manghamid*, constituens. In plurali reperitur nonnunquam sceua pro jod, vt *מַחֲלֵמִים machlemim*, somniantes.

3 Paul sub *מ* habet interdum camets sceua, vt *מִשְׂזָר moszar*, duplicatus est, & *חִירִיךְ miscchat*, corruptus.

4 Prima radice, si fuerit gutturalis, requirit camets sceua, & camets sub *מ*, vt *מַעֲמָד manghomad*, statutus. Quod idem in toto Hophal quoq; seruetur, vt sint puncta similia.

De Infinitiuo, Imperatiuo, &

Futuro.

1 Horū triū vltima syllabarecipit sæpè tsere pro chiric, vt *הַשְׁלֵךְ hasclech*, projice: etiam jod quiescente interdum adscripto, vt *יַמְסֵר jamser*, tradere faciet. Verūm tsere ob maccaph, transit in segol, vt *הַשְׁלֵךְ־נָא hasclēna*, projice quæso.

2 Eadem vltima reperitur etiam cum patach, vt *הַנְּחֵת hanchath*, descendere

dere, fac, præsertim propter guttural-
les ה, ע, ר, vt יבטח *javtach*, faciet fidere,
השמע *hascmangh*, fac audire, הפצר *haph-
tsar*, fac transgredi.

3 In futuro plurali secunda radi-
calis inuenitur cum sceua, vt ידרכו
jadrech, tendent, pro ידרכו *jadrichu*.

4 Gerundij litera ל formatiua, in-
terdum abjicit ה, ejusq; punctum
ponit sub litera formatiua, vt לשבית
lasbith, ad cessare faciendum, pro להשבית
lehasbith.

Appendix.

1 Iod vltima sepe desideratur, manente
solum chiric paruo sub secunda radicali,
vt לשמע *lascmiangh*, ad faciendum au-
dire, השמרם *hascmidam*, disperdere
eos.

2 Infinitiuus sub ה interdum habet chi-
ric, ita vt voce à præterito non differat, vt
השמיר *hascmid*, disperdere: interdum
segol propter primam gutturalem, vt החזיקי
hecheziki, apprehendere me.

3 Aleph

3 Aleph reperitur pro אשכים, ו, ה, אשכים asc-
cim, manè surgere, אברך, avrec, ge-
nuflecte. Hoc enim per Imperativum
plerique explicant.

Conjugatio septima Hophal.

הפעל hophngal. Characteristicam
habet literam ה cum camets cateph.
Continet Passiva respondentia Acti-
vis in Hiphil, vt הלמד holmad, factus
est discere, hoc est alterius auctoritate
didicit, &c. Caret non modò Paul
Participio, sed etiam Imperativo, &
Gerundiis.

rundiis, & Im Benoni. Præteritum.

perativo caret	הלמד	הלמד
hac conjugatio.	הלמדים	הלמדת
Futuram.	הלמדה	הלמדתי
אלמד	vel הלמדת	הלמדו
ילמד	הלמדות:	הלמדתם
תלמד	Infinitivus.	הלמדנו
נלמד	הלמד:	הלמדה
ילמדו	Participio,	הלמדת
תלמדו	Præterito, Ge	הלמדתן:
	I	הלמדי

תִּלְמַד תִּלְמַדִּי תִלְמַדְנָהּ

Observationes conjugationis Hophal.

1 Sub He, & literis futuri interdū loco chatephcamets inuenitur kibbutz, vt השלכה *huselecha*, projecta est, vel ו, vt הוחל *huchal*, ceptum est.

2 Si prima thematis fuerit gutturalis, sub illa erit camets sceua, & sub ה camets in tota conjugatione, vt העבר *hangbovar*, trajectus est.

Appendix.

*Conjugationes merè passiva, vt Pual, & Hophal, magna ex parte sunt mutila, & olim Præteritum, & Futurum habebant. Porro in his nomen agentis non exprimitur: ideo carent Imperatiuo. Niphal tamen quum est reciprocum, habet Imperatiuum, vt השמר *hischamer*, custodire, caue. aliàs ferè illo caret.*

Conjugatio octaua Hithpael.

התפעל *hithpanghel*. Formatur ab Imperatiuo piel, cui characteris loco ה syllaba præfigitur, vt לָמַד *lamm*

DE VERBO PERFECTO. 131
lammed, fit התלמד *hithlammed*. Est au-
 tem actiua, & passiua simul. Signifi-
 cat actionem eiusdem in seipsum, ac
 propterea nulla est passiua, quæ illi
 respondeat. Interdum tamen est si-
 gnificationis Kal, vt התהלך *hithhallee*,
ambulauit. Quædam etiam hîc simu-
 lationem declarant, vt התעשר *hich-*
nghascier, simulauit se diuitē, התחל *hich-*
chal, simulauit se egrotum: quod Itali di-
 cerent, *Fece dell' ammalato, Si fece ricco.*

Præteritum.

Imperatiu.	מתלמד	התלמד
התלמד	מתלמה	התלמדת
התלמדו	מתלמדת	התלמדתי
התלמדו	מתלמדות:	התלמדו
התלמדנה:	מתלמדות:	התלמדתם
Futurum.	Infinitiuus.	התלמדנו
אתלמד	התלמד	התלמדה
יתלמד	בהתלמד	התלמדת
תתלמד	כהתלמד	התלמדתי
נתלמד	להתלמד	התלמדתם
יתלמדו	מהתלמד:	Benoni.
		מתלמד
		תתל
	I	2

תתלמרנהו

תתלמר

תתלמר

תתלמר

*Observationes Conjugationis
Hithpael.*

1 Secundaradicalis habet daghes, ut in Pael. Ideo, si illa fuerit נ, ע, aut ר, praecedens habebit camets pro patach, ut התפאר *hithpaer, gloriatus est.*

2 Tere ultimæ syllabæ mutatur in segol, si sequatur maccaph, ut התהלך *hithhallec Noach, ambulavit Noë.*

3 Ultima admittit etiam patach, ut התחזק *hithchazzak.*

4 Interdum sub litera ה ponitur camets sceua, vel kibbutz, loco chiric, ut התפקד *hothpakked.*

5 Interdum ה excidit, & loco ejus ponitur daghes in prima thematis: quod ferè usu venit, quando prima thematis est ה, vel ט, vel ר, ne duæ literæ ejusdem soni concurrant, ut התטהר *hittaher, mundavit se,* pro התטהר

hitt

DE VERBO PERFECTO. 133
hithaber. In aliis rariùs id contingit.

Appendix.

1 Syllaba הָהּ semper preponitur Imperatiuo Piel, exceptis verbis, quæ primam radicalem habent vnam ex his quatuor, שׁ, צ, ס, ו, quæ enim inchoantur à ם, vel שׁ, non ponunt הָ illius syllabæ characteristica ante primam radicalem, sed post, ut השתמר hithhammer, custodiuit se, non התשמר hithsciammer, à שמר sciammar, הסתבל hithhabbel, oneravit se, non התסבל hithsabbel, à סבל saval. Quæ à צ, non modo postponunt הָ, sed etiam mutant in שׁ, ut הצטרק hitstaddek, justificauit se, non הצטרק hitstaddek, à צרק tsadak. Quæ à ו, postpositum illud הָ verunt in ר, ut הורמן hizdammen, constituit se, non הותמן hizthammen, à ומן zaman. Fit autem huiusmodi in his omnibus immutatio ad cacophoniam euitandam.

2 Nonnunquam loco הָ primæ huius conjugationis literæ reperitur א, ut אתחבר ethch

I 3 . ethch

3 Ea verba, quae habent Poel, (de quibus supra, mutant etiam Hitpael in Hitpoel, quod eodem modo flectitur, quo Poel,

Exemplum omnium conjugatio.

8	7	6	5
התפעל	הפעל	הפעיל	פועל
התפקד	הפקד	הפקיד	פוקד
visitavit seipsum.	praefectus est ad visitandum.	praefecit ad visitandum.	visitavit, v. visitatus est.
מתפקד	הפקד	מפקיד	מפוקד
visitans seipsum.	praefectus ad visitandum.	praeficiens ad visitandum.	visitans, vel visitatus.
עקר.	עקר.	מפקד	מפוקד
		praefectus ad visitandum.	visitans, vel qui visitavit.
התפקד	הפקד	הפקיד	פוקד
visitare seipsum.	praefici ad visitandum.	praeficere ad visitandum.	visitare, vel visitari.
התפקד		הפקיד	פוקד
visita teipsum.	עקר.	praefice ad visitandum.	visita, vel visitare.
אתפקד	אפקד	אפקיד	אפוקד
visitabo me ipsum.	praeficiar ad visitandum.	praeficia ad visitationem.	visitabo vel visitabor.

prop

præpositis literis duabus characteristicis תת. Atque hæc de verbis perfectis dicta sint.

num, temporum, ac modorum Verbi.

4	3	2	1	
פעל	פעל	נפעל	קל	
פִּקֵּד	פִּקֵּד	נִפְקֵד	פִּקֵּד	עָבַד Præteritum.
diligenter vi- sitatus est.	diligenter vi- sitavit.	visitatus est.	visitavit.	
פִּקֵּד	מִפְקֵד	נִפְקֵד	פּוֹקֵד	כִּינוּנִי participium præsens seu actiuum.
diligenter vi- sitatus.	diligenter vi- sitans.	visitatus.	visitans.	
caret.	מִפְקֵד	caret.	פִּקֵּד	פְּעוּל participium præteritum seu passiuum
	diligenter vi- sitatus.		visitatus.	
פִּקֹּד	פִּקֵּד	הִפְקֵד	פִּקֹּד	מִקְוֹד infinitiuus.
diligenter vi- sitari.	diligenter vi- sitare.	visitari.	visitare.	
caret.	פִּקֵּד	הִפְקֵד	פִּקֹּד	צוּוּ imperatiuus.
	diligenter vi- sita.	visitare.	visita.	
אִפְקֹד	אִפְקֵד	אִפְקֹד	אִפְקֹד	עָתִיד futurum.
diligenter vi- sitabor.	diligenter vi- sitabo.	visitabor.	visitabo.	

De Verbis defectiuus.

Verba defe-
ctiua.

Quiescentia

Composita.

Verba 4. vel
5. litterarum.

Defectiuorū
tria genera

Erba imperfecta ad quatuor classes reuocari possunt: quaedam enim sunt defectiua, quæ videlicet inter conjugandum aliquam litteram perdunt, & ejus loco substituunt daghes: quaedam sunt quiescentia, ea nimirum, quæ litteram aliquam inter conjugandum amittunt, & ejus absentiam longa motione compensant.

2 Alia dicuntur composita, quòd ex defectiuis, & quiescentibus, vel ex vario genere quiescentium consistunt.

3 Alia denique quatuor, vel quinque litterarum verba nominantur, quibus anomala quaedam addi possunt. Atque ut à defectiuis incipiamus:

4 Verba defectiua tribus generibus continentur: Primum enim defectiua sunt, quorum prima radicalis est *נ*, ut *נָגַע* nagec, appropinquauit, & quorum prima radicalis est *ו*, sequente *י*, quæ ferme sunt

sunt sex, יצו יatsav, stetit, יצו יatsag, po-
fuit, יצו יatsangh, stravit, יצו יatsak,
fudit, יצו יatsar, formavit, יצו יatsath,
combussit. Excipiuntur יצו יatsa, exiuit,
quod est ex quiescentibus compositis. Po-
stremo quæ tertiam thematis habent simi-
lem secundam, ut גלל galal, volvit.

5 Porro hæc omnia tria genera etsi de-
fectiva dicuntur, non tamen propterea ubi-
bique deficiunt. Omnia enim in certis qui-
busdam conjugationibus, aut modis, aut
temporibus leges Perfectorum sequuntur.
Multa verò per omnes ferme conjugatio-
nes perfecta sunt, neque ullum usquam de-
fectum patiuntur, ea præsertim quæ in-
choantur à ג, & secundam radicis quie-
scentem, aut gutturalem habent, ut נוּב
nuv, crescere, נוּח nuach, quiescere,
quæ daghes non admittunt, quo absentia
ג literæ demonstratur. Sed hæc usu faci-
lius cognoscuntur.

6 Nunc singulorum generum exempla
subyiciemus: atque, ut consulatur brevitati,

I S ea

ea ferè referentur in tabulas, qua discrepant à perfectis. In extremum tamen librum paradigmata eadem integra conijciuntur, ne quis fortè illa desideret.

Conjugationes defectiuorum Pe
Nun, & Pe Iod.

Niphal. Imperatiu. Verbū Kal.

Præteritum. ^{accede.} גַּשׁ vel גַּשׁ ^{appropinquauit.} נָגַשׁ

נָגַשׁ נָשׂוּ &c. נָגַשְׁתָּ

נָגַשְׁתָּ נָשִׂי Benoni.

נָגַשׁ נָשׂוּ &c. נָגַשְׁתָּ ^{appropinquans} נָגַשְׁתָּ

Benoni. Futurum. נָגַשְׁתָּ &c.

נָגַשׁ ^{accedam.} אָנֹכִי Paul.

נָגַשְׁתָּ נָשִׂי נָגַשׁ נָשׂוּ

Hiphil. נָגַשְׁתָּ &c. נָגַשְׁתָּ

Præteritum. נָגַשׁ Infinitiuus.

נָגַשׁ נָשִׂי ^{appropinquare} נָגַשׁ

נָגַשְׁתָּ נָשִׂי נָגַשְׁתָּ

Benoni. נָגַשְׁתָּ נָשִׂי

נָגַשְׁתָּ נָשִׂי נָגַשְׁתָּ

נָגַשְׁתָּ נָשִׂי נָגַשְׁתָּ

Paul. נָגַשְׁתָּ נָשִׂי

נָגַשׁ

נָגַשׁ

מבשים וניש הנישם
Infinitivus. הניש & Infinitivus.

הניש Hophal. הניש
Futurum. Præteritum. כהניש

הניש Imperatiu. הניש
הניש הנשת הניש

הניש & Benoni. הניש
הניש Futurum. הניש

הניש
Regule.

Kal. לקח lakach, cepit.

Præteritum, Benoni, & Paul de mo-

re perfecta sunt, nisi quod pro לקח la-

kach, semel invenitur קח kach, & cum

affixo קחם Kacham, cepit eos.

יקח Infinitivus. לקוח
קחה: capere. vel לקוח
קחה Futurum. קחה
קחה Imperatiu. קחה
קחה: capere. vel לקוח
קחה קחה
קחה קחה

In reliquis perfectorum more flectitur.
Inu

Inuenitur tamen קָכַח jukkach, capietur, ex futuro Hophal pro קָלַח iolkach.

1 Eadem ratione inflectuntur verba, quæ inchoantur per nun, & quæ per iod, sequente y, vt יָצַח jatsav, stare, excepto verbo יָצָא jatsa, exire, quod non ex defectiuus, sed ex quiescentibus est.

1 Ad hanc eandem formam pertinent quatuor alia verba, קָלַח lakach, accepit, יָצַח lathangh, eradicauit, יָנַח janach, reliquit, & יָקַח jakaph, circuiuit. Verum tamen tum hæc, tum cætera defectiua. Pe Nun, & Pe Iod in Præterito, & in Participiis Kal, & in Infinitiuo, Imperatiuo, & Futuro Niphal, & in toto Piel, Pual, & Hithpael, nihil differunt à perfectis. Ex his quatuor, quia primum est vsitatissimū, libuit ejus inflexionem, qua defectiuum est, adscribere.

3 In futuro Kal, & Hiphil, si secunda thematis non sit capax daghes, debet

debet sub literis תתן *etan* constitui
 ttere, vel certè more perfectorum in-
 flectendum ejusmodi futurum non
 abjecto nun, vt תתן *jechath*, *descendet*,
 pro תתן *ichath*: תתן *ineaph*, *adulterium*
committet, pro תתן *iaph*. Quamquam
 multa reperiuntur, quæ possent da-
 ghes suscipere, & tamen more per-
 fectorum inflectuntur.

4 Imperatiuus Kal in his omnibus
 interdum pro patach habet cho-
 lem, vt תתן *gosc*, *accede*, & *ttere*, quod
 propter maccaph migrat in segol,
 תתן *ghesc halea*, *accede huc*.

5 Infinitiuus Kal abjecta prima ra-
 dicali, adiungit tertiæ literæ n. Quod
 si tertia sit gutturalis, capit geminum
 patach pro duplici segol, vt à תתן *na-*
gangh, *terigit*, תתן *ganghath*.

6 Futurum horum verborum in-
 interdum terminatur in cholem more
 perfectorum, vt תתן *ippol*, *cadet*, pro
 תתן *ippal*.

7 Interdum excidit daghes ob euphoniā, & nullo modo absentia ejus suppletur, vt וַיִּסְעוּ *vajisenghu*, & *profecti sunt*.

8 Præteritum Niphal siquidem habeat secundam gutturalem, & à perfectis desciscat, habebit quoque tsere sub Nun, vt נָאַרְתָּ *neartha*, *projecisti à corde*, נָאַרְ *near*, *projecit à corde*. Verùm si secunda fuerit ך, nulla fit compensatio, vt נָחַם *nicham*, *pœnitentia ductus est*. Quædam habent cholem, vt נִמּוֹל *nimmol*, *circumcisus est*. Legitur etiã נִגּוֹף *nig goph*, *percuti*, pro הִנָּגַף *hinagheph*.

9 Futurum Hiphil in quibusdam daghes longa vocali compensat, vt וַנָּבֵל *vannavel*, & *cecidimus*, וַיַּזְזֵד *vayazed*, & *pulmentum coxit*, וַיַּזְזֵר *vayasar*, & *secuit*. At לְנַפְּוֹל *lanphil*, *ad deturbandum*, pro לְהַנְּפִיל *lehanphil*.

Conjugationes defectiuorum duplicantium secundam.

Hæc verba sæpè perfectorum more

re flectuntur. In tribus certè conju-
 gationibus, Piel, Pual, & Hithpael,
 non inveniuntur, nisi perfecta. In re-
 liquis tamen sæpius abijciunt secū-
 dam radicis, & ejus loco infigunt
 daghes in tertia: si quidem alia se-
 quatur litera: nam daghes forte alio-
 quin sentiri non posset. Nec rarò eu-
 phonix causa inflectuntur per Poel,
 vt גולל *golel*, volvit, &c. atque inde for-
 matur Hithpoel, vt ההגולל *hithgolel*,
 volvit &c.

Kal.

Infinitiuus. Benoni. Præteritum.

	סָב	סָב	סָב
	סָבֹת	סָבִים	סָבִים
	סָבֹתִי	סָבָה	סָבָה
	סָבוּ	סָבֹת:	סָבוּ
	סָבֹתֶם	Paul.	סָבֹתֶם
Imperatiu.	סָבוּ	סָבוּ	סָבוּ
	סָבֵה	סָבוּבִים	סָבֵה
	סָבֹת	סָבוּבָה	סָבֹת
	סָבוּתֶן	סָבוּבוֹת:	סָבוּתֶן
	סָבוּ		סָבוּ

תסב	Benoni.	סבינה:
תסבי	נסב	Futurum.
תסבנה:	נסבים	אסוב
	נסבה	יסוב
Hiphil.	נסבות:	תסוב
Præteritum.	Infinitivus.	נסוב
הסב	הסב vel	הסוב
הסבות	בהסוב	תסובו
הסבותי	כהסוב	תסוב
הסבו	להסוב	תסובי
הסבותם	מהסוב:	תסבינה:
הסבנו	Imperativ.	
הסבה	הסב vel	הסוב Niphal.
הסבות	הסבו	Præteritum.
הסבותי:	הסבי	נסב
Benoni.	הסבנה:	נסבות
מסב	Futurum.	נסבותי
מסבים	אסב	נסבו
מסבה	יסב	נסבותם
מסבות:	תסב	נסבנו
Paul.	נסב	נסבה
מוסב	יסבו	נסבות
מוסבים	תסבו	נסבותי:
		מוס

הוֹסֵכָה	נִסַּב	מוֹסֵכָה
הוֹסֵכוֹת	יִסְבוּ	מוֹסֵכוֹת
הוֹסֵכוֹתֶיךָ	תִּסְבוּ	Infinitiuus.
Infinitiuus.	תִּסְבִּי	הִסְבֵּ
הוֹסֵב	תִּסְבִּי	בְּהִסְבֵּ
Futurum.	תִּסְבִּינָה	בְּהִסְבֵּ
אוֹסֵב		Imperatiu.
יוֹסֵב	Hophal.	הִסְבֵּ
תוֹסֵב	Præteritum.	הִסְבוּ
נוֹסֵב	הוֹסֵב	הִסְבוּ
יוֹסְבוּ	הוֹסֵכוֹת	הִסְבִּינָה
תוֹסְבוּ	הוֹסֵכוֹתֶיךָ	Futurum.
תוֹסֵב	הוֹסְבוּ	אִסְבֵּ
תוֹסְבִי	הוֹסֵכוֹתֶיךָ	יִסְבֵּ
תוֹסְבִינָה	הוֹסְבוּנֶיךָ	תִּסְבֵּ

Observationes geminantium secundam primæ conjugationis Kal.

Præteriti prima syllaba habebit camets, si tertia radice respuat daghes, ut אָרוֹתִי *aroti, maledixi*, ab אָרַר *arar*: ob n tamen nihil mutatur, ut שְׂחֹתִי *sciachoti, humiliavi me*, à שָׁחַח *scia-*
K *cach,*

chach: legitur quoque בָּזַעוּ *bazen*, diripuerunt, pro בָּזְעוּ *bazezu*, & תָּמְנוּ *tamna*, consummarunt, pro תָּמְמוּ *tamemu*.

2 Benoni Kal interdum reperitur cum cholé loco camets, vt תֹּם *tom*, perficiens, pro תָּם *tam*, quod ob mac-caph transit in camets caton, vt תֹּם דֶּרֶךְ *tom derec*, perfectus via, id est, viuendi ratione. Quamquam hæc veriùs nomina censentur. Horum enim Participium potiùs perfectum est, vt גּוֹלֵל *golel*, voluens, סוֹבֵב *sovev*, circumiens.

3 Infinitiuus non semper habet cholem, sed aliquando sciurec, aliquando patach: aliquãdo etiam additur tau cum cholem, vt בּוֹר *bur*, eligere, רָד *rad*, expandere, שִׁמּוֹת *sciam-moth*, desolare, à verbis בָּרַר *barar*, רָדָה *radah*, sci-amam.

4 Imperatiuus habet etiã camets loco patach, & daghes, vt קָבָה *kava*, maledic, אָרָה *ara*, idem. Nonnunquam sciur

sciurec, vt נחזק nguzzā, robora. His
tribus paragogica quoq; addita. Re-
liquæ voces reperiuntur interdum
cum camets caton loco cholem, vt
רננו ronnu, canite, תפנה tommena, consum-
mamini, vel cum kibbutz, vt תפנה
tummena, idem.

5 In futuro cholē aliquando mu-
tatur in sciurec, vt ישרד jasciud, diripiet.
Quando accedit vau conuersiuum,
& accentus ponitur in penultima,
vertitur in camets chatuph, vel in
kibbutz, sed rariùs, vt ויהם vayahom,
& conteret, ויירם vajarom, & exaltabit,
& ויירם vajarum, & produxit vermes. In-
terdum præter omnem regulam in-
uenitur daghes in prima thematis,
quod erat futurum in secunda, vt
אקוֹב ekkov, maledicam. Num. 23.

Observationes eorundem in Niphal.

1 Præteriti tertia plerunque habet
camets: interdum tamen etiam chi-
ric, præsertim in iis, quorum prima

K 2 radie

radicalis est ך, vt נחח *nichath*, *contritus est*. Interdum cum tsere, vt נחנת *nichanta*, *venusta fuisti*. Sub prima radicali reperitur etiā camets, vt נחל *nichal*, *pollutus est*, aut tsere, vt נמס *names*, *dissolurus est*, aut cholem, vt נגוז *nagoz*, *consus est*: idq; in plurali potissimum, vt נגוזו *nagozzu*. Tertia foeminina in quibusdam verbis sine daghes, vt נבקה *naveka*, *euacuata est*, pro נבקה *navekka*, & cum daghes, vt נסבה *nasebha*, *versa est*. In plurali Kibbutz pro ו, vt נסדנו *nesciaddunu*, *vastati sumus*.

2. Benoni sub prima radicali admittit & tsere, vt לב-נמס *lev names*, *cor liquefactum*, נסבה *nesibba*, *causata*, legitur pro נסבה *nesabba*.

3 Imperatiuus, si tertia respuat daghes in plurali sic scribitur, הברו *hibbaru*, *mundamini*. Eandem ob causam sub ה ponitur tsere, vt החל *hechal*, *polluere*, seu *pollui*.

4 Futurum terminatur etiam in chol

cholem, vt ישיׁם *issciom*, *deuastabitur*,
 quod in ceteris quoq; vocibus ma-
 net, ישיׁמו *issciommu*, *deuastabuntur*, &c.
 Item in Kibbutz, vt יתם *ittum*, *cōsum-*
metur. Nonnunquam daghes & pū-
 ctum breue mutantur in tsere (præ-
 fertim si radicalis non admittat da-
 ghes) vt ימר *iemar*, *amarus erit*, אקל
ekal, *despiciam*, יחל *iechal*, *polluetur*, יתם
etham, *perficiam*: vbi jod præter nor-
 mam additur. ידמו *iddemu*, *similes e-*
runt, יתמו *ittemu*, *perficientur*, atque alia
 reperies generis ejusdem, pro ידמו
iddammu, & יתמו *ittammu*.

Observationes eorundem in Hiphil.

1 Præteritū in tertia persona sin-
 gulari masc. sub ה habet tsere: in re-
 liquis cateph patach, aut solum pa-
 tach ante gutturalem, vt החלתי *ha-*
chilloti, *cæpisti*. Tsere vltimæ in cæte-
 ris etiã tertiis seruatur cum daghes,
 vel sine eo, vt העזיז *hēgheza*, *obfirmavit*.

2 Vltima recipit quoque patach

K 3 tum

tum in præterito, tum in Benoni, v^t
 הִדַּק *hedak*, *comminuit*, מִדַּק *medak*, *com-*
minuens.

3 Futuri literæ sortiuntur etiã pa-
 tach cū daghes, v^t יִפֵּס *iassēv*, *diuertere*
faciet: & sine daghes, aliãve compen-
 satione in voce, v^t אָחֵל *achel*, *polluam*,
 v^t differat ab אַחֵל *achel*, *incipiam*: vbi
 tamen pro camets etiã scribitur
 אֶרֶע, v^t תֵּחֵל *techel*, *incipies*. Præterea
 tertia futuri habet chiric, v^t יִשֵּׁם *iass-*
im, *desolari faciet*.

4 Cæterum, accedente vau versi-
 o, mutatur tere futuri in segol, v^t
 וַיִּדַּק *vayadek*, & *comminuit*. Neque
 tunc futura hujus conjugationis di-
 stinguuntur à futuris Hiphil quie-
 scentium Vau vel Iod.

Observationes eorundem in Hophal.

1 Præteritum ita etiã reperitur,
 v^t חֲמַמְכָּו *hummechu*, *attenuati sunt*, pro
 חֲמַמְכוּ *humaccu*.

2 Futuri literæ frequentius habent
 Kibb

Kibbutz sequente daghes, vt יכח *juc-*
cath, contunderur: & sine daghes, ob
 gutturalem, vt יחן *iuchan*, venustus erit,
 יחא *juchaku*, sculpentur, sine daghes,
 pro יחא *jucchakku*, יחא *jussiad*, destrue
 tur, cum daghes præter normam.

Appendix.

Verba, quorum tertia radicalis est כ, vel ח, certis, iisdemq; per paucis locis, eam literam, euphonia causa, abijciunt. Quæ idcirco sub finem defectiuorum paucis per stringenda putauimus.

1 Desinentia igitur in כ, vt יכחן *scican*, habitare, יכחן *bin*, intelligere יכחן *cun*, præparare, יכחן *lun*, pernoctare, יכחן *chanan*, miseratus est, &c. suum illud nun radicale abijciunt, abiectumq; per daghes compesant: quotiescumque inter corrigendum sceua mutum ipsi subscribendum esset, sequente proximè alio nun seruii, vt fit tribus in locis. Primum quidem in prima persona præteriti pluralis, vt יכחן *scia-*
 cannu, habitauimus, pro יכחן *scia-*

canenu. Deinde in secunda persona fœ-
min. imperatiui pluralis, vt שכונה scie-
conna, habitate, pro שכוננה sciecone-
na. Tertio in secundis, & tertius personis
fœmininis futuri pluralis, vt תשכונה תיל
conna, pro תשכוננה תילconena. Verùm
hoc non semper obseruatur: nam inter-
dum tum radicale, tum seruire nun regu-
lariter manet.

2 Desinentia in ת, vt כרת carat, pepi-
git, חרת charath, sculpsit, מות muth,
mori, שות sciuth, ponere, סית sith, in-
citare, &c. accedentibus seruilibus ת, תת,
תו, תם, תו, suum ת radicale item abiciunt,
& per daghes supplent, vt כרת carat.

כרת כרתו כרתם כרתתו
cheratten carat cherattem caratti caratta
כרתת כרתתו כרתתם כרתתתו
cheratete caratt cheratete carateti carateta

Hæc in K alposita sint, exempli gratia:
idem tamen in cæteris conjugationibus in-
telligendum. Nonnulli defectiuam lamed
זau, vel lamed nun appellant.

CAP. IV.

De Verbis quiescentibus.

Quiescentia Pe Aleph.

האכל	תאכל	Kal.
תאכלו	נאכל	Futurum.
תאכלנהו	יאכלו	comeda אוכל
	תאכלו	יאכל

Quiescentia Pe Iod.

Imperatiu.	נשב	Kal.
הושב	ישבו	Infinitiuus.
Futurum	תשבו	sedere. שבת
אושב	תשב	בשבת
יושב	תשבו	כשבת
Hiphil.	תשבנה	Imperatiu.
Præteritum.	Niphal.	שב
הושיב	Præteritum.	שבו
Benoni.	נושב	שבו
מושיב	Benoni.	שבנה
Paul.	נושב	Futurum.
מושב	Infinitiuus.	אשב
Infinitiuus.	הושב	ישב
הושב	בהושב	תשב
	K S	נשב

154 PARS III. CAP. IV.
 Futurum. Hophal. Imperatiu.
 אושב Præteritum. אושב
 אושב אושב Futurum,
 &c. Infinitiuus. אושב
 אושב

Observationes.

Quiescentiū
 sex formæ. 1 Quiescētium verborum sex omnino reperiuntur formæ: quædam enim habent in prima thematis Aleph, vt אמר *amar, dixit*: quædam Iod, vt ישב *lasciav, sedit*: quædam habent in secunda thematis vau, vt שוב *sciv, rediit*: quædam Iod, vt בין *bin, intelligere*: quædam habent in tertia thematis Aleph, vt מצא *matsa, quædam He, vt גלה *gala, migravit.**

2 Ac prima quidem nulla re differunt à perfectis, præterquam quòd in prima persona Futuri Kal amittunt Aleph radicale, ne duo Aleph concurrant: & præterea quòd Aleph non patitur sub se secula simplex, & ideo in Præterito, & Paul Kal, & in
 Ben

Benoni, Infinitiuo, Imperatiuo, & Futuro Hiphil recipit patach sceua: in Hiphil, Paul, & toto Hophal recipit camets caton: in aliis omnibus locis segol sceua.

3 Notandū est, propter vau conuersiuum & accētum in penultima existentem, mutari patach in segol, in tertia persona futuri vtriusq; generis. Dicimus enim, וַיֹּמַר *vayomer*, & dixit, & וַתֹּמַר *vattomer*, & dixit, pro וַיֹּמַר *vayomar*, & וַתֹּמַר *vattomar*.

4 Quiescentia verò Pe Iod in præterito, & participiis Kal, & in toto Piel, Pual, & Hithpael perfecta sunt: in toto autē Niphal, Hiphil, & Hophal, mutant suum Iod in vau, aut mobile, aut quiescens, ac de cætero formam perfectorum sequuntur.

Appendix prima.

In verba quiescentia Pe Aleph.

1 Futurum quadam habent integrum, *וַיִּסְּפֹר* cesoph, *וַיִּסְּפֹר* ieesoph, ab *וַיִּסְּפֹר* asaph,

156 PARS III. CAP. IV.
afaph, collegit.

2 Verbum אהב ahav, dilexit, habet quidem integrè תאהב teehav, יאהב yeehav, sed in prima persona dicitur אהב o-hav, & אהב ehav, diligam. Sic אול e-zal, proficiscar, unde תולי tezli, proficisceris. In אנושה anuschia, dolebo, n habet sciurec pro cholem, & additur ה pa-ragogicum.

3 In futuro parach propter pausam trã-sit in tsere, vt תאבד toved, peribit.

2 Legitur etiam תומריו thomeru, di-cetis, יוכלו jochelu, comedetis sine א.
Miphaf.

1 Legitur in preterito נחזו nochazu, possederunt, pro נאחזו neechazu.

2 Infinitivus exit interdum in cholem, vt האכול heacol, comedi.

¶ Dief.

1 Excidit nonnunquam א, vt מלף mal-leph, docens, pro מאלף mealleph. Sic אזן azen, auscultando, pro אזן aaz-zen, & תזר tazzer, accinges, pro תזר teaz-

teaz

teazzer.

2 In voce תאדם theoddam, rubefactus, ponitur camets cation, pro kibbutz. Est enim Paul ex Piel.

Pual, Hophal, Hitpael, in omnibus perfecta sunt.

Siphil.

1 Aleph occultatur interdum in tsere, ut מִזִּין mezin, auscultans, pro מִזִּין maazin: & in camets, ut אִזִּין azin, auscultabo, pro אִזִּין aazin. Item in patach, ut יִהַל jahel, tenetoria figet, ab אִהַל splendebit, verbi הִלֵּל halal.

2 In voce וַיֵּאָצֵּל vaijatsel, & seposuit, & quiescit in camets expresse: occulte verò in וַיֵּאָרֶב vaijarev, insidiari fecit, pro וַיֵּאָצֵּל jaatsel, יֵאָרֶב jarev.

3 אוֹבִיד ovid, perdam, venit more quiescentium Pe lod: nam regulare esset אֵאִוִּיד aavid.

4 Imperativus האַזְנֵנָה haazanna, auscultate, legitur pro האַזְנֵנָה haazenena.

Ita

Ita infinitivus להכיל lehachil, ad cibandum, pro להאכיל lehaachil.

Appendix secunda.

De quiescentibus Pe lod.

1 Duo habent præteritum irregulare, ut רד rad, descendit, pro ירד jarad, & יצקו tsakun, effuderunt, cum נ paragogico, pro יצקון jatsekun.

2 Infinitivus geminum habet parach, si tertia sit gutturalis, ut דעה danghath, scire. Idem nonnunquam perfectus est: præsertim quando alteri verbo jungitur, ut ירד jarod, descendendo, ירדנו jara-dnu, descendimus.

3 Tunc autem accedentibus literis בכל becol, efficit chiric longum, ut בבוש bivosc, quum aruerit, ליסוד lissod, ad fundandum, ubi etiam daghes euphonia causa.

4 Quædam abijciunt lod sine additione lueræ ת, ut כול col, posse, דעה dangha, scire, cum paragogico ה.

5 Den

5 Denique alia partim perfectorum,
partim imperfectorum formam recipiunt,
וְיִכּוֹלֶתּ jecoleth, posse, וְיִבוֹשֶׁתּ jevos-
scieth, arescere, exsiccari, פְּרֹ כֶּלֶתּ che-
leth, vescieth. Quamquam illa qui-
busdam quaedam esse videntur nomina, si-
cut קֶטוֹרֶת ketoreth, incensum.

6 Imperativus interdum habet patach,
praesertim in ijs, quorum tertia est guttu-
ralis, ut אֲדַעּ jadangh, novit, dicimus
דַּעּ dangh, scito, דַּעּוּ denghu, scitote,
דַּעּוּ denghi, scias, דַּעְנָהּ danghna, sci-
tote.

7 הַּ paragodicum, si secum accentum
habeat, mutat isere, & patach in scena, ut
רְדָהּ reda, descende, שְׁבֵהּ scieva, habi-
ta. In majoribus tamen distinctionibus ac-
centus manet in priore syllaba, ut רְדָהּ re-
da, descende, שְׁבֵהּ scieva, habita.

A verbo יָהָב jahav, dedit, formatur
imperativus, ut הָב hav, & הָבֵהּ hava,
da, הָבוּ havu, & הֵבוּ hevu, date, הָבִי
havi, da, f. g. Porro נְחֻטּוּ nghutlu, consi-
lium

lium date, ponitur pro נחוטו nghotsu.
Nam cholem etiam hic reperitur.

8 Futuri litera saepe habent etiam Iod
radicale expressum in chiric, ut יירש jirasc,
possidebit, יינאק inak, sugam. Ra-
rius jod supprimitur in chiric, ut יחם jchā,
calefiet, pro ייחם jicham. Iod interdum
adscribitur precedente isere, ut אירע e-
rangh, malus ero, pro ארע erangh. In
יחמו jechemu, incalescent: Iod est cum
segol, quia ח habet, verbum יכול jacol,
potuit, mutat jod radicale in ו ut אוכל
uchal, potero, יוכל juchal, poterit.

9 Futura hic frequens resolutio vocalis
longae in breuem sequente daghes, ut אסור
essor, castigabo pro אסר eser.

10 Ultima futuri nonnumquam effertur
etiam per patach, ut ייטב jitav, bo-
nus erit, יחם icham, calefiet, ירע je-
rangh, malus erit, יירש jirasc, posside-
bit. Et per cholem, ut יבוש jevosc, eru-
bescet, יאח יeoath, acquiescet, יאח
neoth, acquiescemus, à verbo יאח ja-
ath.

ath. Sic ab eodem imperatiuus תתן oth,
 acquiesce. Ceterum tsere vltima syllaba
 propter maccaph, & propter vau versum
 mutatur in segol, vt נתן ויהי ielecna, ve-
 niat quaeso, וישב וישב vafefciev, & habita-
 uit. In pausa tamen loco segol habet pa-
 tach, vt ויהי ויהי vaijelac, & abiit.

Miph'al.

1 Quaedam inueniuntur cum tsere, vt
 נתן necham, calefecit se.

2 Legitur etiam sciurec loco cholem, vt
 נולדו nulledu, nati sunt, vbi daghes, ob
 euphoniā ויהי ויהי vajivachel, & expe-
 ctavit, perfectum est: tamen si etiam pos-
 sit esse ex hithpa'el pro ויהי ויהי vajithja-
 chel.

Siph'il.

1 Quae in Kal huius ordinis jod radica-
 le seruant in futuro, id etiam hic seruant
 interdum adscriptum, interdum latens in
 tsere: idque non modo in futuro, sed etiam
 in tota conjugatione, excepto Paul, vt מיטיב
 metiv, vel מיטיב metiv, benefaciens,

מיטיב

יטיב jetiv, vel ייטיב jetiv, benefaciet, à
 verbo יטב jatav, bonus fuit.

2 Imperativus interdum habet jod, vel
 vau mobile, vt הושר havesciar, dirige.
 Huc spectat הוצא hajetsa, & הוצא ha-
 uetsa, fac exire. Illud יודגתי jodanghti,
 notum feci, ex Poel venit.

3 Futuri accentus, propter vau versivum
 in priore syllaba positus mutat esere, vel
 chiric in segol, vt וישב vajjosciev, & ha-
 bitare fecit. Et cū accentibus distinguen-
 tibus, mutat in patach, vt תוסף tosfaph,
 addes, & semel תוסף tosfph pro eodem.
 Exprimuntur nonnunquam ה conjugationis
 symbolum, vt יהושע jehofciangh, serva-
 bit, יהלילו jehelilu, vlulare faciēt. Le-
 gitur & ידע vejedangh, & notum fa-
 ciet, יטיב vejetiv, & benefaciet.

Hophal.

1 Loco sciurcc semel vau cholem reperi-
 tur, vt הודגה hodangh, notum fuit.

Hitpael.

1 lod sape in aliis vertitur in vau mo-
 bile,

bile, וְאֶתְחַדְדָנָהּ ethvaddangh, me ipse
mihī indicabo.

Quiescentia Nghajin, van, vel jod.

תבון תבונה Kaf.
תבונתי תבונות: Præteritum.

תבונתי: Infinitivus. intellexit. בן
בנת

Miphal. כבון כנתי
Præteritum. כבון כנו

כבון לבון כנתם
כבונות: מכון: כננו

כבונות: Imperatiu. vel כנו
כבון בנה

כבונות: כבון בנת
כבונות: כבונות: בנת

כבונה: Benoni.
כבונות: Futurum. בן

כבונות: אבון כנים
כבונות: יבון בנה

כבון: תבון בנות:
כבונות: נבון Paul.

כבונות: יבון בן
כבונות: תבון: כונים

Totum per- Infinitivus.
Benoni. factum est.

Siphil. מהבון

Præteritum. מהבון

מהבון

מהבון: מהבון

Paul. Imperatiu. מהבון

מהבון

מהבונים: מהבון

מהבנה מהבון

מהבנות: מהבון

Infinitivus. מהבנה Futurum.

מהבנות: מהבון vel

Præteritum. מהבון

מהבון aliud. מהבון

מהבון: מהבון

מהבנות: מהבון

מהבנות: מהבון

Imperatiu. מהבון

מהבנות: מהבון

מהבנות: מהבון

מהבנה: מהבון

מהבנות: מהבון

Fut

נובן	הובנת	Futurum.
יובנו	הובנתי	אבין
תובנו	הובננו	יבין
תובן	הובנתם	תבין
תובני	הובננו	נבין
תובנתה	הובנה	יבינו
	הובנת	תבינו
היתבונן	הובנתן	תבין
	Futurum.	תבינו
Totum per	אובן	תבנתה
fectū, sicut	יובן	סופהא.
בונן	תובן	Præteritū.
	הובן	

Observationes

i Quiescentia Nghajin, in Præterito, & Benoni Kal, triplicem habent formam. Quædam enim habent camets loco vau, vt in paradi-gmate בן *ban*. Quædã habêt tsere, vt מת *meth*, *mortuus est*, & hoc modo flectuntur, מת מת מתו מתו מתם מתנו מתה מתה מתה *matten mat metha mathnu maatten methu matti matta meth*. Quædam habent cholem, vt אור *or*,

illuminavit, & sic flectuntur, אור אורת
 אורתו אורו אורתם אורנו אורה אורת אורתן
 or, orta, orti, oru, ortem, ortu, ora, ort,
 orten.

2 In futuro autem exeunt plerumque in sciurec, tamen in pausa illud mutatur in cholem: & cum vau versuo, & accentu in penultima, in camez chatuph, vel in patach, si vltima sit gutturalis, aut ך, vt ואסף ואסף, & remouit. Hesth. 8. v. 2.

3 In Niphal aliquando primum nun inuenitur cum tsere, vt נעור נעור, & nighor, suscitatus est.

Obseruandum autem est in his omnibus conjugationibus sepe mutari mediū vau in jod, & jod in vau.

Appendix tertia.

De quiescentibus Nghajin vau,
 vel jod.

1 Non omnia verba, quorum secunda radicalis est vau, vel jod, huc reuocantur. Quaedam enim habent secundam vau mobile,

bile, ut גַּוָּנְג gavangh, expiravit, רָוַח ravach, respirare. Quædam habent præterea tertiam radicalem ה quiescentem, ut הָוָה ava, concupiuit. Illa perfecta sunt: hæc suum, ac proprium ordinem constituunt.

2 Eodem modo neque omnia secundam habentia jod huc spectant, ut אָיַב ajav, odit, ubi jod est mobile.

3 Porro, quoniam quiescentia נְחַיִן nghain וָאוּ au, vel jod eandem omnino flectendi formam nacta sunt: idcirco unum est brevitatis causa paradigma utrisque attributum.

Rat.

1 Inuenitur interdum in Præterito Aleph quiescens post camets, ut קָמַת kam, surrexit: & mobile, ut רָאָמָה raama, alta est, פָּסְעִיתוּ sciattu, posuerunt, ubi resoluitur camets in parach, & daghes. In פָּסְעִיתֶם pisethem, creuistis, chiric pro parach positum est.

2 Benoni præter terminationes præteri-

ri habet interdum *vau*, & *kibburs*, *כִּבּוּר* *for*, declinans, *חֻשְׁמִים* *chuscim*, festinantes, nisi nomen esse dicas *חֻשׁ* *chusc*.

3 Paul reperitur cum *ו*, *לוֹט* *lot*, *סֶפֶת* *sephet*. Item *fæmininum* cum *segol* loca *camez*, *זִרָה* *zure*, pro *זִרָה* *zura*.

4 *Infinitiuus*, & *Imperatiuus* habet etiam *cholem*, *מֹל* *mol*, *circumcide*, *קֹם* *kom*, *surgere*.

5 *Literæ Gerundi* gaudent sequente *sciurec*, *לָקוּם* *lakum*, ad *surgendum*, *בָּקוּם* *bekum*, in *surgendo*. Sæpe *utriusque* additur *ה* *paragogicum*, *קוּמָה* *kuma*, *surge*, *שׁוּבָה* *sciuva*, *reuertere*. *Infinitiuus*, *אֲדוּשׁ* *adusc*, *triturare*, *præpositio* *א*.

6 *Futurum* desinit etiam in *cholem*, præsertim cum *accentu distinguente*, *וַיָּמוּת* *vajamoth*, & *mortuus est*, *וַיִּצְוֶם* *vaijatsom*, & *jejunauit*. *Extra accentum distinguentem* si *accedat vau versiuum*, & *retrahatur accentus in penultimam*, aut *sequatur maccaph*, *mutatur cholem*, & *sciurec* in *camets cateph*, *וַיָּבֵר* *vaijaver*.

וַיָּבֵר

וַיֵּיטֵשׁ וַיֵּיטֵשׁ vaijarots hangheved, & cucur-
 rit seruus, וַיֵּשְׁבֵנָה jascio vna, reuertatur
 obsecro. Hoc tamen ipso in loco, וַיֵּיטֵשׁ
 scilicet est van versuum & accentus re-
 tractus, quaedam habet patach, וַיֵּיטֵשׁ va-
 janghaph, & defatigatus est, וַיֵּיטֵשׁ vai-
 jasar, & declinavit: quaedam camez, וַיֵּיטֵשׁ
 vajjacham, & pepercit. Illud וַיֵּיטֵשׁ
 vattachasc, & properavit, nonnullis vi-
 detur esse ex quiescentibus lamed he.

Miph'al.

1 Præteritum etiam reperitur cum se-
 re, ut וַיִּנְהַר nenghor, excitatus est. Quæ-
 dam pro sciurec in secunda syllaba habent
 cholem, ut וַיִּנְפֹתוּ nephotsotem, di-
 spersi estis.

2 Benoni mutat camez in seua propter
 regimen, ut וַיִּנְוֹן nevon milcha-
 ma, peritus belli. Ponitur etiam sciurec
 pro cholem, ut וַיִּנְוֹן navuc, perplexus:
 hinc וַיִּנְוֹן nevuchim, perplexi. Nam
 וַיִּנְוֹן kibbutz facile inter se commutan-
 tur.

3 Ultima infiniti interdum est cum sciurec, ut כְּהִדְדוּשׁ chehiddufc, sicut triturratur.

4 Litera Gerundij habent esere, abjecto הּ si prima radicalis respuat daghes, ut לְאוֹר leor, ad illuminandum. Idemq̄ esere sortiuntur litera futuri, & figurativa הּ, ut יִעֲנֶה enghor, excitabor, יִהְיֶה heor, illuminator, & illuminari.

Loco Piel habent hæc verba Poel. Quæ conjugatio illorum est propria. Formari autem potest hæc Poel ex Imperativo Kal, mutato sciurec in cholem, & iterata tertia radicali, ut אֶשׂוּם scium, אֶשׂוּמִי sciomem. Sunt tamen nonnulla ex his, quæ malunt inflecti per Piel, quàm per Poel, ut יָשׁוּב tov, bonus fuit, יִשׂוּב ti-jev, benefecit, יָדוּר dor, habitavit, יִדְיֶה dijer, habitare fecit.

Liphil.

1 Præteriti forma posterior sub figurativo הּ prima & secunda personæ, habet e-

tiam

iam cateph segol, ut הקצותי hekisoti, cui-
gilauui, vel patach, si prima sit gutturalis,
ut הרעיותי harenghoti, malefeci.

2 Porro Præteriti ultima tertia perso-
na in utraque forma, præter chiric effertur
etiam cum patach ob gutturalem, aut
הרע herangh, malefecit, הצר hetsar,
obsedit. Tunc autem tertia pluralis,
ac tertia singularis fœminina, recipiunt
tsere, ut הרעו herenghu, malefecerunt,
הרעה herengha, malefecit f.

3 Ab המית hemith, interfecit, legitur
המיתי hamitti, המיתם hamitem,
המיתן hamitem, pro המיתותי hamitho-
תי, המיתותם hamithotem, המיתותן ha-
mithoten. Ita הסתה hesatta, incitauit
(scilicet Iezabel) ponitur pro הסיתה hesi-
tha. Sic הזילו hizilu, spreuerunt, pro
הזילו hezilu, Amisio figuratiui ה hic ra-
rior est, ut ריבותי rivota, litigasti, דינו di-
nu, piscati sunt, pro הריבותי harivota,
הדינו hadinu.

4 Benoni habet etiam tsere, vel patach,
sicut

sicut prateritum, מפרע mephet, dissoluens, מרע merangh, malefaciens, מצה metzar, obsidens. In מלון mallin fit resolutio, puncti tsere in patach, & daghes, quum praesertim significat susurrare.

§ *Infinitiuus, & Imperatiuus habent in vltima tsere, vel chiric, aut etiam patach, praesertim ob gutturalem, aut ob* השים^ח ור^ט hasim, constituere, & constitue, השע^ח hasciangh, claudere, & claude השב^ח hasciav, conuerrere, & conuerte.

§ *Praterea Imperatiuus, & Gerundia saepe vsurpantur sine ה characteristico, vt* שים^ח sim, pone, לין^ח lin, pernoctare, להרוב^ח lariv, ad disceptandum, pro הלין^ח halin, השים^ח hasim, להרוב^ח lehariv. Illud להנפה^ח lehanapha, ad cribrandum, est pro להניף^ח lahaniph, cum paragogica, & camez pro chiric in penultima.

6 *Futurum in vltima idem admittit tsere, vt יגל^ח jaghel, exultabit. Quando verò fit millel, aut habet van versiuum, postulat segol, vt יגל^ח jaghel, יגיל^ח va jaghel, vel*

vel patach ob tertiam gutturalem, aut וַתָּרַע ,
 vt dictum est supra obseruat. 2. וַתָּרַע vat-
 tarangh, & malè fecisti, $\text{וַיַּיַּאֲסַר$ vajjasar,
 & amouit. Legitur tamen תָּלַן talan,
 commorabitur, pro תָּלִין talin.

7 Tertia pluralis futuri fœminina est
 etiam cum chiric, vt תִּקְיִמְנָה takimena,
 statuetis: vel potius mutat camets in sce-
 na, vt תִּקְיִמְנָה tekimena. In יִנְאֵץ janets,
 florebit, Aleph quiescit pro Iod.

Hithpaet.

Hæc conjugatio fit ex Poel, addita syl-
 laba הִתְ hith, vt הִתְבַּיַּט hitbat, parauit,
 vel paratus est, $\text{הִתְבַּיַּט$ hitbat, pa-
 rauit se ipsum. Effertur interdum vltima
 præteriti per patach, vt הִתְבַּיַּטְתָּ hitbat-
 tã, erubuit. Ceterum Iosue 9. in-
 uenitur forma Chaldaica apud Rabbinos
 vstata, vt הִתְשַׁבַּח hitstajed, legatum se
 fecit, à nomine שַׁבַּח sid, legatus. הִתְחַיַּב
 hichjev, condemnauit se, à חַיָּב chov,
 debitor. Hebraeus dixisset הִתְחַיַּב hith-
 chovev, הִתְשַׁבַּח hitstadded,

Quiesc

Quiescentia Lamed Aleph.

המצות פiel. Zeal.

Infinitivus. Infinitivus.

Hophal. מצמ inuenire. מצמ

Infinitivus. מצמ מצמ

מצמ מצמ מצמ

מצמ מצמ Infinitivus. מצמ מצמ

מצמ מצמ מצמ (Miphath).

Bitphael. מצמ מצמ מצמ

Infinitivus. מצמ מצמ Infinitivus.

מצמ מצמ Infinitivus. מצמ

מצמ מצמ מצמ מצמ

Observationes.

1 Quiescentia Lamed Aleph nihil differunt à perfectis nisi in infinitivo, & idcirco solum infinitivum retulimus in tabulas.

2 Est autem observandum, sæpe mutari in his verbis Aleph in He, quum sint hæ literæ cognatæ, & inter se mutabiles.

3 In præterito, imperativo, & futuro, sub secūda radicali est camera;

Quiescentia non

non parach, quia litera Aleph, quæ proxime sequitur, pūctum longum requirit, in quo quiescat.

4 Interdum, quamuis raro, excidit litera Aleph, eo modo quo excidit he in verbis quiescentibus Lamed he, de quibus mox dicemus. Quod autem Exod. 2. legimus קירען kireen, vocate, אקרא kara, irregulare est. Dicendum enim fuit קרענה kerena.

Appendix quarta.

De quiescentibus Lamed Aleph.

Illud in vniuersum diligenter obseruandum, vt litera Aleph, & He inter se facile commutantur, vt dictum est obseru. 2. ita hanc & sequentem formam quiescentium Lamed He crebro confundi.

Aleph interdum penitus exulat, vt מאלא matlati, inueni, מאלא maleti, plenusum.

2 Tertia foemina reperitur cum tau in fine, vt קראח karach, euenit, קראח chat

chatah, peccavit.

3 Tertia pluralis interdum usurpatur more quiescentium Lamed, he, ut מלך malo, pleni sunt.

4 Ex eadem permutatione ordinum, Aleph interdum quiescit in chiric, ut בלאחתי caliti, inhibui, pro בלאחתי calati.

5 Benoni interdum formam quiescentium lamed he in utroque numero servat, ut קורא kore, clamans, קורים korim, clamantes. Vox feminea pro utroque segol ita etiam scribitur, ut מוצאת motseeth. Quando derivatur à praterito forma מלא male, inflectitur, ut זקן zaken.

6 Gerundia frequentius desinunt in חו or, vox חטו chato, peccare, imitatur quiescentia lamed he.

7 Imperativus mutat interdum ה in א, ut רפה repha, sana. Idem accidit futuro nonnunquam, ut ארפה erpa, sanabo.

Miphal. Præteritum nonnunquam abscondit, ut נחבתם nachbetem, abscondistis,

אחבה

א חבא chava. וְכִי תִּשְׁמַע בְּכֹחַ הַיָּם

2 Tertia *fæminina* reperitur etiam cum
 tau, ut נִפְּלֹאתָו niphlath, mirabilis fuit:
 & cum signo duplici *fæminino*, ut נִפְּלֹאתָהּ
 niphleatha, mirum fuit.

7 Benoni *masculinum* in plurali sæpius
 habet *scæva*, quàm *camets*, ut נִמְלֵימִים
 nimleim, impleti.

8 Infinitivus cum nun, & cholem more
 perfectorum, ut נִקְרָא nikro, eueniendo.
 Idem interdum profert secundam radica-
 lem, ut הִנְבֵּאוֹת hinnaveoth, vaticinari.

5 In hac coniugatione quadam veniunt
 more quiescentium lamed he, ut נִרְפָּתָהּ
 nirphatha, sanatus est, יִרְפּוּ ieraphu,
 sanabuntur, לֵהֶחָבֵהּ lehechave, ad la-
 titandum.

שִׁיעַל

1 Præteritum quorundam habet *ca-
 mets*, ut מִלָּא milla, replevit, more quie-
 scentium lamed he. Et cum chiric sub se-
 cunda radicali, quod sæpe fit in aliis quo-
 que temporibus, ut רִפְּחִיתִי riphiti, sana-

M ui;

וי, רפאנו, riphinu, sanauimus.

2 Futurum mutat interdum Aleph in he, ut ימללה iemalle, implebit: immo Aleph penitus interdum excidit more quiescentium lamed he, ut ירפא ierappu, sanabūt. Excidit etiam saepe daghes, praesertim ex litera sceuata, ut מלעו mileu, impleuerunt, יקנאו iekaneu, inuidebunt.

שואל.

1 Vox קורא kora, vocatus est, habet cholem, propter literam ר, quae non admittit daghes.

סִפְחִית.

1 Praeteritum occultat interdum Aleph, ut החתי hecheti, peccare fecit. Et in infinitiuo, ut החתי hachati, facere peccare. Sic החלי hecheli, agrotare fecit, tanquam אכלה chala, quum tamen radix sit חלה chala, agrotauit.

2 In vice illa החבטה hechbeatha, abscondit, duplex est signum faemininum, & א cum sceua pro chiric.

3 Hat

3 Hæc coniugatio sæpe confunditur cum
Hiphil quiescentium Lamed He.

Quiescentia Lamed.

תגלי גליות: *Ral.*

תגלינה: Infinitivus. Præteritum.

גלה. *migraui.* גלות

Miphal.

גלות בגלות

גלות בגלות

Præteritum.

גלות לגלות

נגלה סגלות: גליתם

נגלית Imperativus. גלינו

נגלית גלה גלתה

נגלו גלו גלית

נגליתם גלו גליתן:

נגלינו גלינה: *Benoni.*

נגלתה Futurum. גולה

נגלית אגלה גולים

נגליתן: יגלה גולה

Benoni.

תגלה גולות:

נגלה נגלה *Paul.*

נגלים יגלו גלו

נגלה תגלו גלויים

נגלות: תגלה גלויה

M 2 Infinitivus

	בגלות:	Infinitivus.	הגלה
Imperativ.	Præteritum.		& הגלה
גלה	גלה		& הגלות
גלו	גלית		בהגלות
גלו	גליתו		בהגלות
גלינה:	גלו		להגלות
Futurum.	גליתם		מהגלות
אגלה	גלינו	Imperativ.	הגלה
יגלה	גלתה		הגלו
תגלה	גלית		הגלי
נגלה	גליתו:		הגלינה:
יגלו	Benoni.		Futurum.
תגלו	מגלה		אגלה
תגלה	מגלים		יגלה
תגלו	מגלה		תגלה
תגלינה:	מגלות:		נגלה
	Paul.		יגלו
שואל.	מגלה		תגלו
	מגלים		תגלה
Præteritum.	מגלה		תגלי
גלה	מגלות:	Infinitivus.	תגלינה:
גלית			גלו
גליתו	גלות		

Infinitivus. *Siphit.* גלו

Præteritum. גליתם

Imperatiu. vel הגלה גלינו

הגלה גלתה

הגלית הגלית גלית

הגלית הגלית גלתו

Benoni. הגלו

הגליתם הגלה

Futurum. הגליתם גלים

הגלתה הגלה

הגלית הגלית גלות:

Infinitivus. הגליתו גלות

Benoni. Futurum. הגלו

הגלה מגלה אנלה

הגלה מגלים יגלה

הגלי מגלה תגלה

תגלינה: מגלות: נגלה

Lophaf. Paul. יגלו

Præteritum. מגלה תגלו

הגלה מגלים תגלה

הגלית מגלה תגלי

הגליתו: מגלות: תגלינה:

	תגלוי	Futurum,	תגלו
תגלינהו	אגלה		תגליהם
תגלינהו	יגלה		תגלינהו
Præteritum,	תגלה		תגלתה
תגלה	נגלה		תגלית
תגלית	יגלו		תגלותו
Totūvt Piel	תגלו	Infinitiuus.	
more perfect.	תגלה		תגלות

Observationes.

1 Quiescentia Lamed he in omnibus conjugationibus aut habent He quiescens, aut illud amittunt, aut mutant in lod, aut in Tau, vt ex tabula proposita perspicuum est.

Exceptio.

Excipiuntur illa, quæ habent mappic, vt נגה, כמה, nagah, camah, splendere, concupiscere, quæ perfectorum normam sequuntur.

2 In præterito Niphal reperitur quandoque chiric sub nun, sequente litera gutturali, vt נהיה nija, factus est, alioquin segol aut patach esse deberet

beret.

3 Infinitivus Kal quando est sine literis ככלם *biclam*, & tamē habet vim gerundij, ferè in cholem terminari solet, vt ראן ראיתו *rao raiti*, videndo *vidi*: גלה וגלה *galo igle*, migrando *migrabit*. in Hiphil autem terminari solet in camets, vt הרבה הרבה *harba arbe*, multiplicando *multiplicabo*.

4 Futurum in omnibus conjugationibus, exceptis Paul, & Hophal, abjicit interdum vltimum he per apocopen, & tunc retrahitur accentus ab vltima in penultimam, præcipuè si præcedat vau versiuum, vt ויבן *vajiven*, & *edificavit*, pro ויבנה *vajivne*. Quòd si prima, aut secunda thematis sit gutturalis, segol, quod erat futurum sub prima thematis, vertitur in patach, vt ויחן *vajichan*, & *castrametatus est*, pro ויחבן *vajichen*.

5 Porro sub literis אתן *etan*, modò est chiric, modò tsere, modò patach,

M 4 præ

præsertim quando ob celeritatem
vertitur segol primæ radicalis in sce-
ua, & per apocopen dictio fit mo-
nosyllaba, vt וַיַּיָּרֶא *vaijare*, & vidit, וַיַּיָּרֶד
vaijerd, & dominatus est, vt in appen-
dice proxima fufius tradetur.

6 Verbum הָיָא *haja*, fuit, propria
quadam ratione sæpe fic flectitur,
הָיָא *ehi*, *jehi*, *tehi*, pro הָיָה יְהִי
eje, *jye*, *tye*: etfi hoc modo etiam
vfurpatur.

7 Imperatiuus quoque, licet rariùs,
candem apocopen patitur in Piel,
Hiphil, & Hithpael. vt צַו *ifau*, pro צַוה
ifavve, præcipe: הַרְבֵּה *herev*, pro הִרְבֵּה
harve, multiplica: הִתְחַלֵּה *hithchal*, pro
הִתְחַלֵּה *hithchalle*, ostende te agrotum.

Appendix quinta
De quiescentibus Lamed He.

1 Præteriti tertia fæminina singularis,
& tertia pluralis sæpe mutant He in Iod
mobile, vt חָשָׂה חָשָׁה *chafaju* *chafaja*,
pro חָשָׂה חָשָׁה *chafu* *chafchah*. Rejection

fæm

fœminino interdum manet solum ת, ut
 תשע nghafath, fecit. Iod loco ה radicalis
 positum non semper exprimitur, ut בנת
 banita, ædificasti. Inuenitur א pro י in
 voce רצאתי ratiti, acquieui.

2 Benoni in regimine mutat segol in tse-
 re, ut פלא פלה nghose pele, faciens mi-
 rabile. Interdum ה mutatur in jod quie-
 scens in chiric gadol, ut פורי פורי, fructū
 ferens: cuius fœmininum פוריה פוריја
 (vbi tamen secunda radicalis etiam sce-
 ua admittit more perfectorum, ut פויה
 nghoteja, diuertens.) Interdum in ת, ut
 פורת פורת, fructum ferens.

3 Paul interdum degenerat in quiescen-
 tia Lamed aleph, ut תלואים teluim, su-
 spensi.

4 Infinitiuus sub literis בכלם biclam,
 tantum terminationem תי oth admittit,
 que sine illis rarior est. ה saepe mutatur in
 א, ut רצא ratso, ambulare: & in וau
 cholem, ut ראו rao, videre, & addita pa-
 ragogica חרון charon, excandescere.

Legitur etiam ראַוּה raava, videre, וְאַהַבָּה ahava, amare.

5 Imperativus sub prima gutturali habet patach sceua, וְעַלְהּ nghale, ascēde, vel segol sceua, וְעִנּוּ nghenu, canite. At בְּעִיּוּ benghaju, quærite, perfectorum more, וְשִׁלַּחוּ scielachu, licet habeat lod pro He. Unum est cum segol sub secunda radicali, וְחַיֵּה vechje, & viue.

6 Futurum ob gutturalem hæc puncta habet, וְיַחֲזִיק יְחִיזֵה iecheze echeze. Quando v prima radicalis est, litera יתן iten, sæpius scribuntur cum patach, וְיַחֲזִיק יְחִיזֵה futuri cum segol, וְיַעֲלֶה enghele, ascēdam, וְיַעֲלֶה janghale, ascendet.

7 Quædam in plurali mutant ה in lod mobile, fiuntq; perfectis similia, וְיִכְלִיּוּ ichlaju, deficient, וְיַחֲסִיּוּ jechsaju, sperabunt, וְיִשְׁתּוּ isctaju, bibent, וְיִרְוּקוּ irvejun, irrigabuntur. Sic וְיִשְׁמַעוּ echemaja, sonitum efficiam, cum ה paragogico, pro וְיִשְׁמַעוּ echeme. Porro in futuro frequenter tollitur ה, præsertim si vaa con-

uersim

persuum prefigatur. Tunc autem segol se-
cunda retrahitur ad primam radicalem,
& litera *א* etan sortiuntur chirc, ut
וַיִּקֶן vajiken, possedit, vel *וַיִּשֶׁר*, ut *וַיִּתֵּן*
tephen, aspicias, *וַיִּאֶפֶן* vaephen, & de-
clinavi. Quod si radicis prima vel secun-
da sit gutturalis, loco illius segol retracti
ponitur patach, ut *וַיִּתְּחַל* vattanghal, &
ascendit, *וַיִּיָּאֶנְחָן* vajjangan, & respon-
dit, *וַיִּיָּאֶנְחָס* vajjanganhas, & fecit, *וַיִּתְּחַר* vat-
tahaar & concepit, *וַיִּתְּחַז* vattachaz, &
aspexit. Atq; hoc ipsum patach sub *א*
etan mutatur, ob majorem distinctionem,
in *אָ* camez, ut *וַיִּיָּאֶחַל* vajjachal, & ægrotat-
uit, *וַיִּיָּאֶחַז* achaz, videbo.

8 Præterea, majoris celeritatis causa,
seuantur duæ radicis literæ reliquæ, &
futurum fit monosyllabum, ut *וַיִּתְּכַר* vat-
tevc, & fleuit, *וַיִּיָּיֶסֶב* vajiseb, & capti-
uum duxit, *וַיִּיָּיֶסֶט* vajieset, & bibit. Hoc
autem fieri solet, quando secunda thema-
tis est una ex literis *בגדכפ* begad ce-
phat, aut *ט*, ut *וַיִּיָּיֶסֶט* jeset, declinabit.

9 Simile quoddam habet vox admodum frequens in hac coniugatione, ut וַיֵּרָא vaijare, & vidit, וַיִּחַד vajichad, & lætatus est, אַ חָדָה chada.

Miphthaf.

1 Præteritum habet etiam chiric longum, ut נִכְנִיתֶם nikhnitim, possessi estis, נִכְנִינוּ nikhninu, possessi sumus. Illud נִחְרוּ nicharu, irati sunt, pro נִחְרוּ necheru.

2 Benoni format interdum sæminum per ה, ut נִבְנִיתֶם nivneth, quod ædificatur.

3 Infinitivus, & Imperativus inveniuntur cum figurativo נ, ut נִגְלוּ niglo, reuelari & reueletur, נִדְמוּ nidmoth, succidi, & succidatur.

4 Futurum reperitur abjecto ה, & servatis iisdem punctis, ut יִכָּן ikkan, possidebitur, יֵרָא jera, videbitur. Quod si secunda sit ה, pro camets ponitur parach, ut יִמָּח immach delebitur, יִדָּח iddach, impellentur, תִּעָלֶה tenghalu, &

præ

præternormam וְהָלֹךְ tenghala.

שׁיעל.

1 Præteritum ubique etiam Iod quiescens in tsere habere potest, ut כִּסְּתִי כִסְּתִי cisse-ti, feci operire, קִיְוֵתָּהּ קִיְוֵתָּהּ kivveta, expectasti.

2 A verbo שָׁפַסַּף sasa, diripuit, legitur שִׁפְּטִי שִׁפְּטִי sifeti, diripui, pro שִׁפְּטִי שִׁפְּטִי sisse-ti, ubi שׁ ponitur pro ס, cholem pro chiric, planè anomalū est. Alij ad Poel referunt.

3 Benoni masculinū reperitur interdum cum tsere, ut מְזַרְזֵה מְזַרְזֵה mezare, dispergens.

4 Infinitivus quandoque mutat ה in jod, ut חָכְכֵה חָכְכֵה chacce, expectare. Ipsumque ה quiescit etiam in cholem, ut קָוֵה קָוֵה kavvo, expectare.

5 Imperativi ultima inuenitur cum segol, ut רַבְּבֵה רַבְּבֵה rabbe, multiplica. Excidente autem ה remanet prima syllaba, ut גַּלְגַּל גַּלְגַּל gal, reuela. Illud דַּלְיִי דַּלְיִי daliu, eleuate, perfectum est, habens jod pro ה, ut saepe jam dictum est. At עֲרָרָה עֲרָרָה ngharu, exinanite, חָשְׁחָה חָשְׁחָה chaschu, tacete, utrumque Millel

præ

præter normam.

6 Futuri א venit aliquando cum segol
 sceua, vt אורה ezara. Illud תדמיון tedam-
 jun, assimilabitur, perfectum est. quid
 jod est loco ה vt יהפאו ie chappeu, occul-
 tabunt, cum א pro ה, א חפה chapha, oc-
 cultauit. Vox אריוך arajavec, rigabo
 te, præter anomala puncta habet litera-
 rum metathesin à ריה rivva, rigare. Re-
 gulare esset ארוך aravec. Futurum deni-
 que per apocopen abjecto ה, vt תכס te-
 chas, operies, אכס achas, operiam, &
 cum camets, vt ויתו vajetau, & designa-
 bat:

suas:

1 Præteritum inuenitur cum camets ca-
 ton, vt כלו collu, finiti sunt: & cum
 cholem, quando secunda respuit daghes, vt
 הורה hora, cōceptus est, דוחה docha,
 expulsus est. In aliis vix semel, vt הוגה
 hoga, remotus est, זונה zunna, forni-
 catus est, prorsus anomalum cēsetur, cum
 habeat sciurec, & daghes accentu conse-

quē

quente. Rarius hîc reperitur chiric, ut קניית kunnita.

2 Benoni, ut זורה zore, ventilatus, cum cholem propter ר.

Liphil.

1 Præteritum sub figuratiuo ה non tantum habet chiric, sed etiam segol & patach, etiam si gutturalis non sequatur, ut הגלה hegla, migrare fecit, הראיתי ha-reeti, feci videre. ה habet etiã tsere, præsertim sequente gutturali, ut העלה he-nghala, fecit ascendere. Secunda radicalis etiam recipit chiric, ut הגלית higlita, migrare fecisti. In tertia fœmine a ser-uile ה transit in ח, ut הרצת hirtzath, pro הרצתה hirtsetha.

2 Paul inuenitur etiam cum camez cation, ut מפנה mophne, obuersus, & huius loco cum cholem, ut מורה morea, fœdata.

3 Infinitiuus usurpatur cum chiric præteriti, ut הקצות hikisoth, abraderet. Exiit etiam in camez, ut הרבה harba, multiplic

plic

plicare. *Cerundia sine ה conjugationis, ut in aliis ordinibus, ut למרות lamroth, ad irritandum, pro להמרות lehamroth.*

4 *Imperatiuus ob defectum radicalis ה effertur per duplex segol, ut הרף hereph, desine, pro הרפה harpe: vel per duplex patach propter primam gutturalem, ut העל hanghal, fac ascendere: vel cum vno segol sub ה formatiuo, propter secundam gutturalem, ut התע hetangh, errare fac.*

5 *Futurum rejecto ה recipit duplex segol, ut ירב ierev, multiplicabit: vel duplex patach, si prima sit gutturalis, ut ויעל vajjanghal, & ascendere fecit, ויאעל vaanghal, & ascendere feci.*

6 *Quod si secunda thematis sit radicalis, manebit etiam segol, ut ויתע vajjethangh, & errare fecit, תמח temach, delere facies. A quo etiam תמחי tamchi, delere facies f. pro תמחי tamchi.*

7 *Porro futurum illud monosyllabum per apocopen breuitatis causa inuentum, nempe in iis, in quibus secunda est vna ex*

בגד כפת *begad chephat*, ט vel פ *hichá*
bet patach, וי ירד *iard*, dominare fa-
 ciet, יפת *iaphit*, dilatabit, וישק *iasck*, po-
 tabit, וישט *iasct*, declinare faciet. *Sic*
vajare, & ostendit. *Hoc tamen se-*
mel duntaxat in Hiphil reperitur, in Kal
sapissime.

Hophal.

1 *Præteritum הועלה honghala*, ob-
 latus est, scribitur per cholem pro *cameis*
caton (quod in *Hophal* ponendum est ob
 primam gutturalem) ut dilateretur הנהל *hogla*,
 translata est, bis reperitur pro
 הנהלה *hogletha*.

Hithpaef.

1 *Præteriti secunda persona habet etiã*
ehiric, ut התקנית *hithkannita*, possedisti.

2 *Benoni cum isere reperitur*, ut שמתאה *misetae*,
 obstupescens, א שאה *sciaa*.

3 *Imperatiuus defectiuus, siue cum apo-*
cope, sic formatur, התחל *hithchal*, simu-
 late agrotum: & cum *camez*, ut התחל *hithchal*.
 Illud הוצו *hizzaccu*, mundi

N est

estote, *surpatur* pro *הזדעקו* hizdaccu, &
זכה zacha, mundare. *Cur autem hęc est*
ר, & quidem transpositum, vide superius.

4 *Futurum inuenitur abjecto* *יתקן* itkan, possidebit te ipsum, *יתגל* itgal, reteget se ipsum. *Habet etiam in fine* *camez,* *תתגר* thithgar, certabis. *יתחל* itchal, simulabit se ægrotum.

CAPVT V.

*De verbis compositis, polysyllabis,
& anomalis.*

QUINQUE sunt ordines compositorum verborum. Primus est eorum, quæ componuntur ex defectiuis Pe nun, & quiescentibus Lamed aleph, quæ solum sunt quatuor *נשא* & *נשא* & *נשא* & *נשא* naua, naca, nasa, & nascia, *infregit, percussit, tulit, & seduxit.*

2 Secundus eorum, quæ componuntur ex defectiuis Pe nun, & quiescentibus Lamed he, quæ sunt duodecim,

נצח נסה נלה נכה נטה נחה נזה נוה
 נקה נסה נשה נרה נקה natsa, nasa, nala, naca,
 nata, nacha, naza, nana, naha, nada, na-
 scia, naka, volauit, tentauit, perfecit, per-
 cussit, inclinauit, duxit, aspersit, habitauit,
 lamentatus est, elongauit, oblitus fuit, in-
 nocens fuit.

3 Tertius eorum quæ constant ex
 Pe jod, & Lamed aleph, quæ solùm
 sunt duo, ירא יצא jare, jatsa, timere, e-
 gredi.

4 Quartus eorum, quæ constant
 ex Pe jod & Lamed he, quæ sunt sex,
 ירה & יפה ינה ינה ירה ינה ינה jaga, jada, ja-
 na, jangha, japha, & jara, dolore affici,
 proiicere, opprimere, remouere, pulchrum
 esse, & projicere.

5 Quintus eorum, quæ constant
 ex Pe aleph, & Lamed he, quæ sunt
 septem, אנה אלה אנה אנה אנה אנה אנה &
 אנה ana, ala, aua, aua, atha, ara, & apha,
 lugere, jurare, cupere, concupiscere, venire,
 colligere, & coquere.

6 Hæc omnia, quod attinet ad primam syllabam, sequuntur conjugationes verborum Pe nun, vel Pe jod, vel Pe aleph: quod spectat ad secundam, sequuntur formam quiescentium Lamed aleph, aut Lamed He, eorum videlicet verborum, ex quibus composita sunt.

7 Vnum solum est discriminẽ, quod hæc composita non patiuntur defectum primæ radicalis in infinitiuo, & imperatiuo, vt ipsa simplicia patiebatur. nec enim dicimus à verbo נָטַח *nata*, in infinitiuo נִטְחַת *toth*, sed נִטְחַת *netoh*, & sic de cæteris.

Exceptio.

Excipiuntur duo, נָפַח & נָפַח *nafa*, & נָפַח *fatfa*, quæ infinitiuum, & imperatiuum aliquando habent cum defectu primæ radicalis, hoc modo: Infinitiuus נִפְחַת נִפְחַת *seeth*, biseeth, chiseeth: Imperatiuus נִפְחֵה נִפְחֵה נִפְחֵה *fa*, seu, *fei*, *seena*.

8 Verba quatuor, vel quinque litterar

terarum, paucissima sunt: fiuntq; fe-
re omnia ex duplicatione primę syl-
labæ aliorum verborum, vt שׁוּשׁוּ
scianghasciang, oblectavit, fit à שׁוּעַ *scia-*
ngha, גָּלַל גָּלַל *ghilgal, volvi*, fit à גָּלַל *galal*,
 יִפְּחַה *jophjapha, pulcher factus est*, fit à
 יִפְּחַה *japha*, חָמַר חָמַר *chamarmar, turbatus*
est, fit à חָמַר *chamar*.

9 Quæ ex literis dissimilibus con-
stet, non sunt fortasse nisi duo, כִּרְסַם
chirsem, demolitus est, & כִּרְבֵּל *chirbel,*
indutus est, quorum utrumq; est con-
jugationis Piel.

10 Verba anomala, quæ sæpe oc-
currunt, duo sunt, נָתַן *natan dedit*,
quod est utrinque defectiuum, &
 הִשְׁתַּחֲוָה *hishtachava, adoravit*, quod de-
ducitur à שָׁחַ *sciacha*, & solum in Hi-
thpael conjugatur. Vtriusque infle-
xionem ob rudiorum commodita-
tem hîc subiciemus.

נָתַן נָתַתִּי Præteritum.

נָתַתִּי $\text{נָתַתְּ$

N 3 נָתַתְּ

Infinitivus. Futurum.		נתנו
		vel נתנו
הנתן	אתן	נתנה
בהנתן	יתן	נתת
בהנתן	תתן	נתתיו
להנתן	נתן	
Imperativus.	יתנו	Benoni.
הנתן	תתנו	נתן
Futurum.	תתן	Paul.
אנתן	תתני	נתון
ינתן	תתננה	Infinitivus.
תנתן	vel תתנה	תת
ננתן	Miphat.	vel נתון
ינתנו	נתן	vel תנה
תנתנו	נתת	נתת
הנתן	נתתיו	נתת
תנתני	נתנו	לתת
תתננה	נתתם	פתתו
Sophas.	נתנו	Imperativus.
Futurum.	נתנה	תן vel תנה
אתן	נתת	תנו
Nihil aliud	נתתיו	תני
reperitur hu-	Benoni.	תננה
jus verbi.	נתן	vel תנה
		Sith

vel ישתחוה Benoni. Hithpaef.

השתחוה משתחוה ושתחו

vel תשתחוה משתחיים השתחיות

השתחיותי Infinitiuus. תשתחו

השתחוה השתחוות נשתחוה

השתחיותם Imperatiuu. ושתחו

השתחוינו השתחוה תשתחו

השתחותה השתחוה תשתחוה

השתחיותי Futurum. תשתחוי

השתחוינתו אשתחוה תשתחוינה

¶ Inueniuntur etiam in scripturis aliquot voces compositæ ex variis cōjugationibus, quæ inter anomala referri possunt, vt Numer. 1. legimus הִתְחַקֵּךְ *hothpakked, numeratus est*, quod est compositum ex Hophal, & Hithpaef. Item Psal. 7. יִרְדֹּף *iraddoph, persequetur*, quod est compositum ex Kal, & Piel. Sed hæc omnia ex Thesauris, & ex usu petenda sunt.

CAPVT VI.

De affixis verborum.

N 4 Quem

Quemadmodum nomina recipiunt affixa pronomina, & propterea nonnullam patiuntur punctorum mutationem, ita quoque & verba: ut enim ex דָּבַר dauar, & דָּ ca fit דְּבַרְךָ devarca, verbum tuum, sic etiam ex פָּקַד pakad, & דָּ fit פְּקַדְךָ pekadca, visitauit te. Sunt autem observanda tria, antequam de singularum personarum, quae verbis conueniunt, affixis dicamus. Initio sciendum est, solis actiuis verbis affixa proprie conuenire: siquidem affixa omnia verbis adjuncta conueniunt personae patiēti, quā sola verba actiua post se habere solent: nec enim dicimus, disco te, sed solum, doces te. Itaque de passiuis conjugationibus, id est, Niphal, Pual, Hophal, & Hitpael, nihil hoc loco dicendum erit. Sunt tamen hic duae exceptiones.

1. Prima, infinitiuorum passiuorū: quae quoniam interdum funguntur vice nominum, affixa quoque etsi raro, recipiunt, ut בְּיוֹם הַבְּרָאָה bejom hibbaream, in die creari

creari eos, id est, in die creationis eorum.

3 Altera exceptio est neutrorum, quæ interdū habent affixa: sed tunc debet subintelligi commoda aliqua præpositio, ut יְגֻרְכָּא jegurca, non significat habitabit te, sed habitabit tecum, ponitur enim אֲנִי pro אִתִּי nghimmea.

4 Deinde sciendum est quinque esse affixa, quæ solis verbis אֲנִי אַתָּה אֲנִי אַתָּה אֲנִי אַתָּה adjunguntur, videlicet: Affixa quinque quæ solis verbis junguntur.

pro quibus adjunguntur nominibus, ----- אֲנִי אַתָּה אֲנִי אַתָּה אֲנִי אַתָּה
me nos eum eam

quamquam אֲנִי reperitur etiam in nominibus, sed solum in numero multitudinis, ut $\text{דְּבָרֵי דְּאֵלֵינוּ}$ deuarcha, verba ejus. Præterea quiescentia Lamed he, recipiunt etiam אֲנִי hu, more verborum, ut in Psalm. 5. ver. 5. Non est בְּפִי הוּא bepihu, in ore ejus, pro eorum, rectum, &c. Porro אֲנִי אַתָּה אֲנִי אַתָּה in omnibus modis, & temporibus locum habent præterquam in præterito.

5 Postremò sciendum est ex tribus personis verborum, terriã recipere omnia af-

N S fixa,

fixa, quæ sunt omnino decem. Dicimus enim, visitavit eum, eam, te, m. g. te, f. gen. me, c. g. eos, eas, vos, m. g. vos, f. g. nos, c. gen. Secundam verò non admittere nisi sex. nõ enim recte dicimus, visitasti te, m. g. vel te, f. g. vel vos, m. g. vel vos, f. g. sed solum visitasti eum, eam, eos, eas, me, nos. Primam denique admittere tantum octo: non enim dici potest, visitavi me, vel nos: sed solum, visitavi eum, eam, eos, eas, te, m. g. te, f. g. vos, m. g. vos, f. g. Nunc ad singulas personas veniamus.

De Præterito Kal.

De tertia persona singulari.

6 Tertia persona singularis numeri masculini generis cum omnibus affixis mutat camez primæ literæ in sceua: & patach secundæ literæ in camets, præterquã cum affixis כִּם & כֵּן, ubi remanet patach: proxime ante affixa ponuntur eadem pũcta, quæ in nomine דָּבָר davar, exceptis affixis וּנִי, ante quæ ponitur camez, & affixo וּנִי ante quod ponitur patach. In verbis quiescen-

scētibus Lamed he, quia cum affixis perditur vltimum he, fit punctorum retrogradatio, ita vt camez secunda ponatur sub prima, & sceua prima euanescat: dicimus enim גלהו galahu, non גלההו ghelaha-hu. Ante affixum idem punctum manet, quod antea erat, vt גלה gala, cum affixo prima persona, fit גלני galani.

De secunda singulari.

7 Secūda persona singularis masculina mutat vbiq̄ue camez prima litera in sceua, & patach secūda litera retinet plerunq̄ue, interdum tamen mutat in chiric. Proximè ante affixa ponūtur puncta eadem quæ in tertia persona.

De prima singulari.

8 Prima persona singularis communis generis mutat camez in sceua, & retinet suum patach. Ante affixa proximè vbiq̄ue manet chiric, vt antea.

De tertia persona plurali.

9 Tertia persona pluralis cōmunis, mutat vbiq̄ue camez prima litera in sceua,

⊗

Et sceua secunda in camets, Et ante affixa semper habet sciurec.

De secunda plurali.

10 Secunda pluralis masculina nulla puncta mutat, sed solum abjecto ultimo ם, loco ejus recipit sciurec, proxime ante affixa.

De prima plurali.

11 Prima pluralis communis generis mutat ubique camets prima litera in sceua, Et retinet suum patach secunda litera: ante affixa nihil additur, sed manent litera, Et puncta, quae ante a erant.

De tertia singulari foemini-
ni generis.

12 Tertia singularis foeminini generis mutat ubique camets prima litera in sceua, Et sceua secunda litera in camets: interdum etiam, sed raro, in patach, Et more foeminorum nominum mutat ultimum he in tau: si autem sequatur affixum ן, etiam he affixi vertitur in tau, Et ne duo tau concurrant, primum abicitur, Et ejus
sign

signum infigitur daghes in sequenti. Proximè antea affixa ponuntur eadem puncta, qua in nomine foeminino קדקא tsedaka.

De secunda singulari foem.

13 Secunda singularis foeminini generis mutat ubique camets primæ litera in sceua: & retinet suum patach secunda litera, & sub tertia radicali similiter retinet suum sceua quiescens. Proximè autem ante affixa chiric longum adsciscit.

De secunda plurali foem.

14 Secunda pluralis foeminini generis, eodem prorsus modo se habet, quo secunda pluralis generis masculini.

De Benoni, & Paul.

15 Participia, quemadmodum in inflexione sequuntur regulas nominum, ita etiam in affixis, & punctorum mutatione: & siquidem habet affixa propria verbis, explicantur ut nomina. Exemplum erit וקרדו pokedebu, visitans eum, וקרדו pokedo, visitator ejus.

De

De Infinitiuo.

16 Infinitiuus formæ פקוד pakod mutat ubique camez in camez chatuph, & cholem in sceua, ut פקודו pokdo, visitare eum: si tamen sit gutturalis secunda thematis, sub ipsa camez chatuph, & sub prima thematis camez, ut אהונו ahono, amare eum.

17 Infinitiuus autem formæ פקוד pekod retinet sceua primæ literæ, & mutat cholem secundæ in camez chatuph, ut פקודו פקודכן pekodchen, pekodchem, pekodca, nec plura recipit affixa, quàm hæc tria.

18 Infinitiuus formæ פתח petach, seruat sceua primæ literæ, nisi sequatur alterum sceua: tunc enim mutatur in chiric: patach autem secundæ cum affixo ך veritur in camets, cum affixis ך ם & ך ן manet immotum, cum cæteris omnibus mutatur in sceua.

19 Denique infinitiuus formæ משׁוּח mescioach sub prima retinet sceua, sub
sec

secunda vertit *vau* in *camez*, sub *tertia* accipit *camez chatuph*, ut *מְשַׁחֵת* *meschia-choca*.

20 Est autem observandum, infinitorum affixa, tum actiue, tum passiue exponi posse: siquidem *פָּקַדוּ* *pakdo*, significare potest, visitatio ejus, siue visitatio referatur ad eum, qui visitat, siue ad eum, qui visitatur: exceptis tamen *הוּ נִהְנוּ הוּ*, quae solum patienti conveniunt.

De Imperatiuo.

21 Secunda persona singularis masculina sequitur normam infinitivi formae *פָּקַד* *pakod*: ceterae personae nihil mutant.

De Futuro.

22 In toto futuro manent immota puncta sub literis *אֵתָן* *etan*, nisi illud punctum sit *camez*: tunc enim vertitur in *sceua*. Item immota manent puncta sub prima radicali. *cholem* autem secunda radicalis vertitur ubique in *sceua*, praeterquam cum affixis *כִּן*, *כִּם*, *כִּי*, ubi mutatur in *camez chatuph*: si vero sub secunda radicali non sit

sit

fit cbolem, sed patach: idem erit iudicium,
quod de infinitiuo forma פתח pethach.

De Piel.

23 In conjugatione Piel nihil peculiare
occurrit, nisi quod ubique tsere secūda ra-
dicalis vertitur in sceua, præterquam cum
affixis, כן, כם, כד, ubi vertitur in segol, ut
פקדו pikkedo, visitauit eum, פקדך pik-
kedca, visitauit te.

De Hiphil.

24 In Hiphil nulla mutatio fit, nisi in
verbis quiescentibus nghajin וau, ubi tse-
re literæ he vertitur in chateph segol, ut
הבינו hevino, & tsere literæ ם in Beno-
ni, vertitur in sceua, ut מבינו mevino, &
camez literarum איתן etan in futuro ver-
titur similiter in sceua, ut יבנוו jevino.

25 Paradigma Affixorum.

Præteritum Kal.

פקדה	פקדני	פקד
פקדה	פקדום	פקדו
פקדו	פקדכם	פקדהו
פקדו	פקדנו	פקדך
		פקדת

vel

	פקדוּכּוּן	פקדוּם	פקדוּת
	פקדוּה	פקדוּכּם	פקדוּתוּ
vel	פקדוּתוּהוּ	פקדוּנוּ	פקדוּתוּהוּ
	פקדוּתוּ	פקדוּה	פקדוּתוּ
	פקדוּתוּךְ	פקדוּךְ	פקדוּתם
	פקדוּתוּני	פקדוּן	פקדוּתוּנוּ
	פקדוּתם	פקדוּכּוּן	פקדוּתהּ
	פקדוּתכּם	פקדוּתם	פקדוּתן
	פקדוּתנוּ	פקדוּתוּהוּ	פקדוּתוּ
vel	פקדוּתהּ	פקדוּתוּני	פקדוּתוּ
	פקדוּתהּ	פקדוּתוּם	פקדוּתוּהוּ
	פקדוּתוּךְ	פקדוּתוּנוּ	פקדוּתוּךְ
	פקדוּתן	פקדוּתוּה	פקדוּתוּם
	פקדוּתכּוּן	פקדוּתוּן	פקדוּתוּכּם
	פקדוּת	פקדוּנוּ	פקדוּתוּה
vel	פקדוּתוּ	פקדוּנוּהוּ	פקדוּתוּךְ
	פקדוּתוּהוּ	פקדוּנוּךְ	פקדוּתוּן
	פקדוּתוּני	פקדוּנוּם	פקדוּתוּכּוּן
	פקדוּתוּם	פקדוּנוּכּם	פקדוּ
	פקדוּתוּנוּ	פקדוּנוּה	פקדוּהוּ
	פקדוּתוּם	פקדוּנוּךְ	פקדוּךְ
	פקדוּתוּן	פקדוּנוּן	פקדוּנוּ

Eadem punctorum ratio, quæ in
 בקר

פקדתי *pakadri*. At פקדתוהו *pekad-
ruhu, pekadten*, &c. omnia more ma-
sculini פקדתם *pekadtem*.

Senoni.

פקדת	פקדה	פקד
פקדתו	vel פקדה	פקרו
פקדתה	פקדים	vel פקדהו
פקדות	& פקדי	vel פקדי
& פקדותיו	פקדיו	פקדני

Paul.

פקודת	פקודים	פקוד
פקודתו	& פקודי	& פקוד
פקודות	פקודיו	פקודו
פקודותיו	פקודה	פקודה

Infinitivus.

פקדו	פקדם	י
מאוס	פקדכם	פקוד
מאסו	פקדנו	פקרו
מאסך	פקרה	vel פקדהו
מאמי	vel פקרה	vel פקדנו
	vel פקרה	פקדה
קדו	פקרה	vel פקדי
קדה	פקרו	פקדני

קדר

פתחך	משחכם	רדפכם
פתחכם	משחכן	רדפכן
פתחכן:	פתח	משוח
	פתחו	משחך

Imperatiuus.

פקרום	שמעוהו		פקור
פקרונו	שמעני		פקרו
פקרוה	נאל	vel	פקרוהו
פקרוני:	נאלהו	vel	פקרונו
פקרי	נאלני		פקרני
פקרוהו	נאלם:		פקרם
פקרוני	אהב		פקרונו
פקרוים	אהבהו	vel	פקרה
פקרוני	אהבה:	vel	פקרה
פקרויה	פקרו		פקרנה
פקרוני:	פקרוהו		פקרוני
	פקרוני		שמע

פקודנה *pekodna* tantum recipit pro-
nomina separata.

Futurum.

יפקרם	יפקרונו	יפקור
יפקרכם	יפקדך	יפקרו
יפקרונו	יפקדני	יפקרוהו
	Q	יפק

יפקרו	ישמע	יפקרה
יפקרוך	ישמעוהו	יפקרה
יפקרוכם	ישמעוהו	יפקרנה
יפקרוך	יגאל	יפקרך
יפקרוכן	יגאלהו	יפקרו
	יגאלך	יפקרוך

Cætera omnia huius personæ
יפקרו *ipkedu*, ut imperatiu. פקרו *pikdu*.

CAP. VII.

De literis Paragogicis.

Paragogicæ
literæ quin-
que.

AD perfectam cognitionem
nominum, & verborum,
sciendum est quinque esse
literas, videlicet אהויון *ehewajon*, quæ
paragogicæ, siue additivæ nomi-
nantur, propterea quòd interdum
tùm nominibus, tum verbis, solius
euphoniæ causa, superadduntur: &
quidem & inuenitur Ecclesiastæ 11.
in voce יהוה *iehu*, erit: ubi sciurec est
loco chiric longi: sic enim esse de-
buit, יהי *jehi*.

2 He inuenitur frequenter in voce לילה *lajela*, nox. Item in infinitiuo, & imperatio: sed mutantur tunc puncta eo modo, quo propter affixa, vt לפקדה *lepokda*, ad visitandum, זכרה לי *zocra li*, memento mei. Denique etiam in futuro, vt אשבנה *escena*, habitabo, נשמחה *nismecha*, letabimur, יחישנה *jachiscia*, accelerabit.

3 Iod additur interdum nominibus adiectiuis fœminini generis, vt מלאתי *melaathi*, plena, pro מלאה *melea*. Item Benoni, & Paul, vt יושבי *joscivi*, pro יושב *josciv*, sedens, & גנבתי *ghenuvri*, furto, ablata, pro גנבה *ghenuva*. Item in infinitiuo, vt להושיבי *lehoscivi*, pro להושיב *lehosciv*, ad habitare faciendum. Denique inuenitur lib. 2. Regum, ca. 13. versu 20. in media voce אמיון *Amnon*, pro אמון *Amnon*. Num *Amnon* frater tuus? &c. Et lib. 1. Esdrae, cap. 10. versu 16. לדרוש *ledarjosc*, pro לדרוש *ledros*, ad querendum: sed priori in lo-

co contēptus gratia additū videtur.

4 Vau redundat in illa voce חַיָּתוֹ *chajetho* Genesis i. pro חַיָּתוֹ *chajath*.

5 Denique nun additum reperitur frequenter tertiæ personæ præteriti pluralis numeri, vt יָדְעוּן *jadenghun*, cognouerunt. Item in infinitiuo, vt בְּאֵבְדָן *beovdan*, in percūdo: & futuro, vt יִדְרְכוּן *idrecun*, tendent, תִּדְרְכוּן *thidrecun*, tendetis quod etiam accidit si sequantur affixa, vt יִכְבְּדַנִּי *jecabbedanemi*, pro יִכְבְּדַנִּי *jecabbedani*, honorabit me. Atque hæc de verbis & nominibus.

PARS QVART TA, QVÆ EST DE

RELIQVIS ORATIO-

nis partibus, & de

Syntaxi.

CAPVT I.

De Aduerbio, Prepositione, Con-
junct